

UUTIS ARJEN MUKAAN

TAUSTOITUSTA
VENÄJÄN
HYÖKKÄYKSELLE

fi.crimethinc.com

JOHDANTO

Venäjän hyökkäys asettaa anarkistit vaikeiden kysymysten äärelle. Kuinka voimme vastustaa Venäjän sotilaallista aggressiota ilman, että se tukee Yhdysvaltojen ja muiden hallitusten agenda? Kuinka jatkamme Ukrainan kapitalistien ja fasisien vastustamista niin, ettemme samalla auta Venäjän hallitusta rakentamaan suoran tai epäsuoran väliintulon oikeuttavaa narratiivia? Kuinka voimme laittaa etusijalle tavallisten ukrainalaisten ja sen naapurimaiden ihmisten elämät ja vapauden?

Ja entä jos sota ei olekaan ainoa vaaranpaikka? Kuinka voimme välttää liikkeidemme typistymistä valtiovoimien täydentäjiksi, ilman että myöskään menettämme merkityksemme kiihtyvän konfliktin aikana? Kuinka jatkamme järjestäytymistämme kaikkia sorron muotoja vastaan myös sodan keskellä, ilman että omaksumme saman logiikan kuin valtion armeijat?

Mikäli anarkistit jatkavat työskentelyään valtiollisten ryhmittymien rinnalla – mitä jo tapahtuu Rojavassa ja muualla – on entistäkin tärkeämpää muotoilla valtiovallan kritiikkiä ja kehittää tapoja, joilla arvioida tällaisen toiminnan tuloksia.

Paras vaihtoehto militarismille on rakentaa kansainvälinen liike, joka voisi tehdä kaikkien valtioiden sotilasvoimat tyhjiksi. Olemme nähneet ymmärrettävää kyynisyyttä ukrainalaisten radikaalien joukoissa sen suhteen, että tavalliset venäläiset tekisivät mitään estääkseen Putinin sotatoimet. Tämä muistuttaa vuoden 2019 mellakoista Hong Kongissa, joista osa osallistujista puhui etnisesti motivoituneesti. Ainut seikka, mikä voisi suojella Hong Kongia Kiinan hallituksen ylivallalta olisi voimakkaat vallankumoukselliset liikkeet Mannerkiinan sisällä.

Ottaen huomioon sen, että Venäjä kykeni valtaamaan jalansijaa Donbassin alueella Ukrainassa osittain ukrainalaisten ja venäläisten välillä vallitsevien identiteettikiistojen vuoksi, voidaan huomata, että venäjänvastaisuus hyödyttää viime kädessä suoraan Putinia. Mikä tahansa, mikä polarisoi kansaa vastustamaan Venäjän kansaa, kieltä tai kulttuuria, tukee Venäjän valtion yrityksiä luoda omia, separatistisia liittovaltioitaan. Samaten voimme oppia kansallismielisyyden historiasta sen, että kaikki sellainen Venäjän sotilaallisen hyökkäyksen vastustaminen, joka syventää ukrainalaisen kansallismielisyyden voimaa, ainoastaan viitoittaa tietämme verilöylyihin tulevaisuudessa.

Samoin kuin Kazakstanin kansannousu lopulta tukahdutettiin puhtaasti voimalla, lähes kaikki muutkin kansannousut ympäri maailmaa vuoden 2019

jälkeen ovat epäonnistuneet yrityksissään kaataa haastamansa hallitus. Aikamme on maailmanlaajuisen, keskinäisesti linkittyneen sorron aikaa, emmekä ole vielä murtaneet niitä perustavanlaatuisia ongelmia, joita tämä meille asettaa. Syyrian verinen sisällissota, joka oli osittain seurausta Putinin tuesta Assadille, on esimerkki siitä, mitä voi olla odotettavissa ympäri maailmaa, mikäli vallankumoukset jatkavat epäonnistumistaan ja niiden tilalle nousee sisällissotia. Emme kenties voi ennaltaehkäistä tulevia sotia, mutta on meistä kiinni löytää tapoja, joilla jatkaa vallankumouksellisen muutoksen ajamista niiden keskellä.

HAASTATTELU: “ANARKISTIT JA UKRAINAN SOTA”

Tässä haastattelussa, joka tehtiin tammikuussa 2022, haastattelijana toimi valkovenäläinen anarkisti, joka asuu nykyisin ulkomailla, ja haastateltavana Ukrainan kamppailuissa mukana toimiva aktivisti. Äänitetty versio löytyy ”Elephant in the Room” -podcastin jaksoista.

JO USEAMPIEN VIIKKOJEN AJAN VENÄLÄISET JOUKOT OVAT KOKOONTUNEET UKRAINAN RAJOILLE MAHDOLLISTA MIEHITYSTÄ VARTEN. SAIMME YHTEYDEN TOVERIIN, JOKA AVAA MEILLE VALLITSEVAA TILANNETTA JA KERTOO MITÄ ON VIELÄ ODOTETTAVISSA. TÄNÄÄN HAASTATELTAVANAMME ON TOVERIMME JA YSTÄVÄMME ILYA, ANARKISTI-AKTIVISTI JOKA TOIMII TÄLLÄ HETKELLÄ UKRAINASSA. HEI, ILYA.

Heipä hei, ja kiitos suostumisesta tähän haastatteluun. Tänäpäin tulemme keskustelemaan useista eri asioista. Uskon, että monille se, mitä Ukrainassa tällä hetkellä tapahtuu, on hyvin hämmäntävää, liikkeellä on paljon väärinkäsityksiä sekä uskoakseni molemminpuolista propagandaa. Mutta ennen kuin alamme keskustelemaan tämänhetkisestä miehityksen mahdollisuudesta, haluaisin keskustella Ukrainan tilanteesta neuvostovallan jälkeisenä aikana. Millainen Ukrainan poliittinen tilanne oli Neuvostoliiton romahduksen jälkeen, ja miksi venäläiselle eliitille oli niin tärkeää säilyttää vaikutusvaltansa ja kontrollinsa Ukrainan poliittisiin prosesseihin liittyen?

Ensinnäkin kiitos, että olette kutsuneet minut haastateltavaksenne.

ukrainalaisten ja ukrainalaisen yhteiskuntamuodon suojelu. Yhteiskuntamuoto on edelleen pluralistinen, vaikka Ukrainan valtio itsessään onkin neoliberaali kansallisvaltio sisältäen nationalismin ja siitä seuraavat hirvitykset. ”Ajatuksemme on, että meidän on puolustettava tämän yhteiskunnan henkeä sen koko olemassaoloa uhkaavaa Putinin hallintoa vastaan.”

Välittömiä tavoitteita pidemmällä aikavälillä he toivovat haastavansa Venäjän sotilaallisen hyökkäyksen edistäen anarkistisia näkökulmia sekä ukrainalaisessa yhteiskunnassa että maailmanlaajuisesti. Lisäksi he haluavat tuoda esiin anarkistien osallisuuden tässä kamppailussa, ja että he ovat valinneet puolensa - ei valtion, vaan hyökkäyksen nahoissaan tuntevan kansan rinnalla, Ukrainassa asuvien yhteisön rinnalla.

”Ei ole liioiteltua sanoa, että koko väestö haastaa maahan tunkeutumisen. Tietenkin toiset pakenevat, mutta jokaisen tahon, jolla on minkäänlaista kiinnostusta vaikuttaa tämän alueen poliittiseen kehitykseen tulevaisuudessa, on oltava kansan puolella tässä ja nyt. Haluamme luoda yhteyksiä paikallisiin suuressa mittakaavassa, edetä kohti yhdessä järjestäytymistä. Pitkän tähtäimen tehtävämme, unelmamme, on tulla näkyväksi poliittiseksi voimaksi tässä yhteiskunnassa, ja turvata siten aito mahdollisuus edistää viestiä sosiaalisesta vapautuksesta.”

Vasteena lausuntoon ”koko väestö haastaa maahan tunkeutumisen”, tiedustelimme sisältääkö lausunto myös ihmiset ”tasavalloissa” eli Itä-Ukrainan Luhanskin kansantasavallassa (LNR) ja Donetskin kansantasavallassa (DNR). Venäjän rahoittamat ja aseistamat separatistit ovat miehittäneet niitä vuodesta 2014 asti, ja Putin on tunnustanut näiden kansantasavaltojen ”itsenäisyyden”.

”Rehellisesti sanottuna”, tiedottaja vastasi, ”minulla ei ole juurikaan näkökulmaa näiden niin sanottujen tasavaltojen väestöön. Olen asunut täällä joitakin vuosia” - hän kasvoi naapurimaassa - ”enkä ole käynyt maan kaakkoisosassa. On totta, että joitain kieliselkkauksia on esiintynyt, ja paikallinen äärioikeisto on kärjistänyt näitä tarpeettomasti ja rajusti. Tästä syystä olemme nähneet ’tasavalloissa’ ihmisten toivottavan miehittäjät tervetulleiksi liehuttamalla Venäjän valtion lippuja, vaikka tunnustettu ’itsenäisyys’ tarkoittaa todellisuudessa täysin päinvastaista: täydellistä alistumista Putinin valtaan. Samaan aikaan lähellä, juoksuautojen ja taistelulinjojen toisella puolella, näimme tuhansien liehuttavan Ukrainan kansallislippuja. Sekin on ikävää anarkistisesta näkökulmasta, mutta se tarkoittaa kansan olevan valmis taisteluun - valmis puolustamaan itsenäisyyttään ei vain valtiona, vaan yhteiskuntana.”

Sanoisin että Ukrainan asema Neuvostoliiton romahduksen jälkeen oli melko epävakaa. Ukrainan asema kävi lävitse monia eri vaiheita. Suurimman osan 90-lukua, istuvan presidentin ollessa [Leonid] Kutšma, Ukraina oli hajanainen valtio, jossa lukuisat oligarkkiryhvät kilpailivat eri vallan alueista. (Jollakin tasolla sama tilanne vallitsee myös nykyään). On myös tärkeää huomata, että tänä aikakautena, 1990-luvulla, Venäjän valtion politiikka erosi hyvin paljon nykyisestä. Jeltsinin ollessa presidentti Venäjän harjoittama politiikka ei ollut, ainakaan oman arvioni mukaan, erityisen imperialistista. Tottakai, valtioiden välillä oli paljon niin taloudellista kuin valtion virkamiestenkin välistä vuorovaikutusta. Ei kuitenkaan oletettu, että Ukraina tulisi toimimaan Venäjän alaisuudessa, vaikka monet neuvostoaikana syntyneet taloudelliset siteet ja riippuvuussuhteet pysyivätkin voimassa Neuvostoliiton romahtamisen jälkeen.

Tilanne kuitenkin muuttui, kun Kutšma erosi presidentin virastaan ja [ukrainalaisten] presidenttien [Viktor] Janukovyčšin ja [Viktor] Juštšenkoon välinen kilpailu alkoi. Viktor Juštšenko edusti länsimaalaisempaa ja kansallismielisempää näkökulmaa. Konflikti kärjistyi ensimmäisen Maidan¹ protestin aikana vuonna 2004, sanoisin. Juštšenko voitti, ja näinollen länsimaalaisempi suuntaus ja Venäjästä irtautumiseen pyrkivä näkökulma vallitsi jonkin aikaa Ukrainan politiikassa. Vuonna 2008, kun Georgian sota (jossa taisteltiin eteläisestä Ossetiasta) oli käynnissä, Ukraina oli ehdottomasti – vain poliittisesti, ei aseellisesti – enemmän Georgian puolella konfliktissa.

Mutta on tärkeää ymmärtää, että Ukrainassa on monia eri kulttuurisia ryhmiä; ryhmiä, joilla on taloudellisia sekä poliittisia intressejä, ja ideologisesti eriäviä ryhmiä. Kaikki ryhmät eivät ole toisiinsa verrattavissa. Kyseessä on mutkikas ja monitasoinen mosaiikki, joka synnyttää hämmennystä ja paljon erilaisia poliittisia virtauksia ja kehityksiä. Tätä liikehdintää ei ole aina helppoa seurata ja ymmärtää edes Ukrainan sisältä käsin.

Vaikka Juštšenko oli jonkin aikaa voitolla, niin esimerkiksi länsimaalaisempien, venäjänkielisten kansalaisryhmien ja venäjämielisten tai neuvostomielisten kansanryhmien välillä oli konflikteja. Konflikteja kyti myös länsimaalaismielisten ryhmien ja Venäjän oligarkkien ja mafian välillä, joista jälkimmäiset avoimesti tukivat Venäjän valtion ja sen viranomaisten kanssa tehtävää yhteistyötä.

1 Maidan Nezalezhnosti (”Itsenäisyyden Aukio”) on Ukrainan pääkaupungin Kiovan keskuskaukio. Vuonna 2004 kyseisellä aukkiolla pidettiin massiivisia protesteja niin kutsutun ”Oranssin Vallankumouksen” aikana, ja jälleen aina vuodesta 2013 vuoteen 2014 Ukrainan vallankumoukseen johtaneiden tapahtumien aikana.

On tärkeää ymmärtää, että Ukrainassa on paljon korruptiota; suljettujen ovien takana tapahtuu jatkuvasti hämärää poliittista toimintaa. Esimerkiksi viranomaisten julkiset tiedotteet heidän toiminnastaan eivät läheskään yhtä usein vastaa todellisuutta kuin Euroopassa, vaikka tiedämmekin että myös Euroopassa tapahtuu tällaista.

Joten Juštšenkoon presidenttikauden jälkeen, Janukovyč palasi presidenttikisaan, ja viimein voitti vaalit [vuonna 2010]. Tämän jälkeen tilanne muuttui hyvin epäselväksi, sillä hän käytti mielestäni hyvin ovelaa lähestymistapaa – hän uskotteli jatkuvasti hoitavansa asioita niin lännen kuin Venäjän viranomaisten kanssa, joka aiheutti suurta hämmennystä väestössä. Solmittuaan ensin joitakin sopimuksia Euroopan unionin kanssa, hän koettikin yllättäen perua solmimansa sopimukset ja lähestyä virallisemmin Venäjän vaikutuspiiriä. Tämä aiheutti levottomuutta ja eripuraa, johtaen lopulta vuoden 2013 loppusyksystä [järjestyksessään toisiin] Maidanin protesteihin.

MAIDANIN PROTESTEISTA PUHEENOLLEN: VOITKO TIIVISTÄÄ LYHYESTI MITÄ SILLOIN TAPAHTUI (MUTTA TODELLA LYHYESTI, SILLÄ TARINA ON HYVIN PITKÄ), JA MITKÄ OLIVAT KIINNOSTAVIMMAT AVAINASIAT PROTESTEISSA? KEITÄ OSALLISTUJAT OLIVAT, MIKÄ SAI TILANTEEN ALUILLEEN, JA MITÄ MAIDANIN PROTESTEISTA SEURASI?

Joo, tottakai. On tienkin hyvin vaikeaa kuvailla sitä lyhyesti, mutta yritän parhaani. Maidanin protestit alkoivat pääasiassa opiskelijaprotesteina. Ne saivat sysäyksen edellä mainituista Janukovyčin poliittisista päätöksistä, jotka olivat kansan, erityisesti nuorten keskuudessa epäsuosittuja. Monet ihmiset kannattivat lähentymistä Euroopan unionin kanssa, sen mahdollistaman viisumivapaan EU:ssa vierailemisen ja muiden yhteistyömuotojen tähden. Joten kun Janukovyč alkoi poiketa julistamastaan linjasta, se pani alulle laajoja nuorten, lähinnä opiskelijoiden organisoimia protesteja marraskuussa 2013.

Nuoret eivät kuitenkaan olleet ainoita, jotka vastustivat Janukovyčin poliittisia toimia. Mellakkapoliisien väkivaltainen nuorten pahoinpitely nostatti intensiivisiä kostohalutoimia laajemmin Ukrainan väestössä. Tästä eteenpäin protesteista kehittyi monitasoisia, eri yhteiskuntaluokkia kokoavia mielenosoituksia. Lukuisat ihmiset eri puolilta Ukrainaa matkustivat Kiovan kaduille osoittamaan mieltään. Saman nähtiin tapahtuvan monissa muissakin kaupungeissa niin maan läntisissä kuin itäisissäkin osissa. Ihmiset lähtivät kaduille ja jonkin ajan kuluttua myös valtasivat virallisia rakennuksia. Protesteista intensiivisimmät sijoittuivat Kiovaan ja useisiin Länsi-Ukrainan kaupunkeihin,

HAASTATTELU: VASTARINTAKOMITEA, KIOVA

Haastattelimme Vastarintakomitean tiedottajaa 24. helmikuuta, Venäjän hyökkäyksen alkamisen jälkeen. Vastarintakomitea on uusi, Ukrainassa juuri järjestäytynyt anarkistinen yhteistyöryhmä, joka vastaa tiedusteluihin anarkistien teoista ja kokemuksista Ukrainassa täällä: <https://linktr.ee/Theblackheadquarter>

Vastarintakomitea on koordinoitikeskus, joka yhdistää lukuisilla tavoilla miehitystä vastustavia anarkisteja. Jotkut toimivat rintamalla, toiset median kanssa, välittäen tietoa vastarinnan aikana nousevista oloista, toiveinaan selvittää tilannekuvaa Ukrainassa niille, jotka eivät ole sitä kokeneet, sekä kertoa anarkisteille muualla, miksi he uskovat Putinin vastustamisen olevan yhteydessä vapautumiseen. Projekti aikoo myös osallistua hyökkäyksen jälkeensä jättämässä kansalaisyhteiskunnassa tukiprojekteihin. Esimerkiksi Mariupolissa osanottajat ovat tuoneet materiaalitukea sodan orpouttamia lapsia majoittaneelle keskukselle, sekä avustaneet tovereita pakenemaan konfliktialueilta, vaikkakin kymmenittäin anarkisteja ja antifasisteja ottaa osaa vastarintaan.

Tällä hetkellä osanottajat seuraavat millaisia keskinäisen avun projekteja Kiovaan syntyy kansan yhteisistä ponnistuksista, ja mihin niistä anarkistien on hyödyllisintä osallistua.

Haastattelemamme henkilö on Kiovaan. Toiset ovat jo poistuneet ottaakseen osaa kaupunkia ympäröivien alueiden puolustukseen. Lukuisat ihmiset jättävät Kiovan, mutta ilmahyökkäyksiä ei ole ollut sitten aamun, jolloin Venäjän ilmapuolustus hyökkäsivät sotilaskohteisiin kaupungin ympärillä osuen samalla siviilialueisiin kehyskunnissa, surmaten kymmeniä ihmisiä.

Kiovaan ilmapiiri on kireä, mutta kaupungin sisällä ei vielä taistella, pois lukien aamuiset ilmahyökkäykset. Tähän mennessä anarkistien ei tiedetä olleen kuolonuhrien joukossa, mutta vaara on jatkuvasti läsnä. Tilanne on vaikea, mutta tähän asti osanottajien mieliala on ollut korkealla.

Suurin osa jäsenistä odotti hyökkäyksen alkavan pian, muttei vielä tänään, eikä hyökkäykseen ehditty täysin henkisesti varautua. Itse asiassa osanottajat olivat suunnitelleet ja valmistautuneet tilanteeseen kuukausia, mutta hyökkäys nostaa esiin kaiken, mikä valmistautumisessa oli viimeistelemättä. Siitä huolimatta, pikaisten kokousten saattelemana, he saivat aikaan tämän yhteistyöprojektin.

Tiedottaja kuvaili ryhmän välitöntä tavoitetta: ei Ukrainan valtion, vaan

konflikteihin. Suurimpien joukossa on kampanja valkovenäläisen anarkistin, Aleksey Bolenkovin (jonka onnistui voittaa oikeudenkäynti Ukrainan erikoisjoukkoja vastaan ja pysyä Ukrainassa), maastakarkotusta vastaan sekä yhden Kiovan alueen (Podil) puolustaminen poliisiratsioita ja äärioikeiston hyökkäyksiä vastaan.

Meillä on edelleen hyvin vähän vaikutusta yhteiskuntaan yleensä. Tämä johdetaan suurimmalta osin siitä, että ajatus organisoitumisen ja anarkististen struktuurien tarpeellisuudesta sivuutettiin tai kiellettiin pitkän aikaa. (Muistelmissaan Nestor Makhno myös valitti tästä vajavuudesta anarkistien kukistumisen jälkeen.) Anarkistiryhmät murskattiin erittäin nopeasti SBU:n [Ukrainan turvallisuuspalvelu] tai äärioikeiston toimesta.

Nyt olemme tulleet ulos pysähtyneisyydestä ja kehitymme, ja siten odotamme uutta tukahduttamista ja uusia yrityksiä SBU:lta liikkeen kontrolliin ottamisessa.

Tässä vaiheessa rooliamme voi kuvailla kaikkein radikaaleimmiksi lähestymistavoiksi ja näkemyksiksi demokratian leirissä. Jos liberaalit suosivat poliisille valittamista poliisin tai äärioikeiston hyökkäyksen sattuessa, anarkistit tarjoutuvat yhteistyöhön muiden ryhmien kanssa, jotka kärsivät samanlaisesta ongelmasta ja tulevat puolustamaan instituutioita tai tapahtumia, jos hyökkäykselle on mahdollisuus.

Anarkistit yrittävät nyt luoda samoihin mielenkiinnon kohteisiin perustuvia horisontaalisia ruohonjuuritason siteitä yhteiskunnassa, jotta yhteisöt voivat keskittyä omiin tarpeisiinsa, mukaan lukien itsepuolustukseen. Tämä eroaa huomattavasti arkisista ukrainalaisista poliittisista tavoista, jotka usein ehdottavat yhdistymistä organisaatioiden, edustajien ja poliisin ympärille. Organisaatioita ja edustajia lahjotaan usein ja ihmiset, jotka ovat yhdistyneet heidän ympärilleen, pysyvät harhautettuina. Poliisi saattaa esimerkiksi puolustaa LGBT tapahtumia, mutta suuttuu jos samat aktivistit liittyvät poliisiväkivallan vastaiseen mellakkaan. Itse asiassa tästä syystä näemme potentiaalia ideoissamme – mutta jos sota puhkeaa, pääasiana on jälleen kerran mahdollisuus osallistua aseelliseen konfliktiin.

joita pidetään länsimaalaismielisempinä, etäisempinä Venäjältä, tavallaan ukrainalaisempina.

Konfliktin kulku eteni pahenevista selkkauksista väliaikaiseen rauhoittumiseen. Mutta helmikuussa [vuonna 2014] konflikti eskaloitui huippuunsa. Viimeinen eskaloituminen tapahtui protestojien pyrkiessä Kiovan parlamentitaloon, tavoitteenaan päästä sisälle presidentin kansliaan ja vaatia presidentti Janukovytsin välitöntä eroa hänen harjoittamansa sensuurin, korruption ja venäjämielisen politiikan johdosta. Mellakkapoliisin ja erikoisjoukkojen vastaisku oli erityisen raju: noin sata ihmistä sai surmansa iskussa. Tilanne eteni avoimeen, jopa aseelliseen selkkaukseen protestojien ja valtion joukkojen välillä, jolloin erinäistä hämäräperäistä toimintaa alkoi kehittyä. Janukovyts yksinkertaisesti katosi useiden päivien jälkeen keskellä helmikuuta, ilmestyen Venäjälle jonkin ajan kuluttua.

Janukovytsin paon hetkellä venäjämielinen hallinto romahti Ukrainassa. Tämä hetki toimi käännekohtana nykyisen tilanteen kehitykselle.

VENÄLÄISEN PROPAGANDAN JA DISINFORMAATIOKAMPANJOININ VAIKUTUKSESTA MONET IHMISET LÄNNESSÄ ALKOIVAT USKOA KERTOMUKSEEN, JONKA MUKAAN SE MITÄ UKRAINASSA TAPAHTUI VUONNA 2014 OLI NATON TUKEMA FASISTINEN VALLANKAAPPAAUS. JOTKIN TOIMITTAJAT – LIBERAALIT, MUTTA MYÖS ANARKISTISET JA VASEMMISTOTOIMIJAT – LEVITTIVÄT SELITYSTÄ NATO-VALLANKAAPPAUKSESTA JA SEN JÄLKEEN RAKENNETUSTA FASISTISESTA HALLINNOSTA. VOISITKO ARVIOIDA TÄTÄ NARRATIIVIA? OLIKO TILANNE TODELLAKIN NÄIN VAI TAPAHTUIKO TUOLLOIN JOTAKIN MUUTA?

Kyllä, uskon voivani puhua asiasta varmuudella, sillä olin itse osallisena tapahtumissa. Olin Kiovassa helmikuussa yhdeksän päivän ajan konfliktin käydessä kuumana. Se mitä henkilökohtaisesti todistin, oli suosittu yhteiskunnallinen liike, jossa sadat tuhannet ihmiset olivat mukana. Kun keskustelin tästä myöhemmin joidenkin länsimaisten tovereitteni kanssa, kuulin spekulatioita siitä, mitä NATO puuhasi kulisissa, ja natsivallankaappauksesta ja muusta vastaavasta. Jotkut olivat sitä mieltä, että jos kaduilla marssi satojatuhansia ihmisiä, kyseessä ei voinut olla pelkkä junailtu vallankaappaus tai muu vastaava.

Äärioikeisto oli luonnollisestikin tapahtumissa mukana. Sen osallistuminen oli aktiivista, ja äärioikeisto ottikin poliittisia edistysaskeleita tapahtumien aikana. Heidän toimintansa oli erityisen aggressiivista, dominoivaa ja jopa menestyksestä jossain kohtaa. Mutta äärioikeisto oli silti vähemmistö kyseisissä protesteissa, totta kai. Vaikka äärioikeiston ideologinen vaikutusvalta oli todella

olemassa, se ei silti sanellut protestin kulkua tai suunnitellut protestin vaatimuksia ja tapahtuminen ideologista imagoa.

Todistin paljon spontaania ja itsenäistä järjestäytymistä. Näin paljon vilpittöntä levottomuutta ja vihaa vallanpitäjien instituutioita kohtaan, jotka ovat tehneet maasta köyhän ja nöyryytetyn. Kokonaiskuva arvioitaessa, voisi sanoa, että kyseessä oli ehdottomasti aito kansannousu. Vaikka tietenkin kaikki poliittiset tahot, jotka saattoivat hyötyä tapahtumista, yrittivät parhaansa mukaan vaikuttaa tapahtumiin. Osittain he myös onnistuivat.

Kuitenkin arvioin kysymystä meidän, liberaalien, anarkistien, radikaalin vasemmiston kannalta: miksi emme olleet tarpeeksi järjestäytyneitä, jotta olimme voineet haastaa fasisteja tehokkaammin? Tämä kysymys ei ole osoitettu Maidan-liikkeelle tai Ukrainan kansalle, vaan meille. Ja jälleen, tarkentaakseni, Maidan oli alunalkaen kansannousu.

MAIDANIN JÄLKEEN PUTIN OLI PETTYNYT, POLIITTINEN SPEKULOINTI JA POLIITTISET KAMPPAILUT NOUSIVAT PINTAAN, JA LOPULTA VENÄJÄ MIEHITTI TAI VALLOITTI KRIMIN, JA SEN JÄLKEEN LIIKEHDINTÄ [KOHTI VENÄJÄN TUKEMAA SEPARATISTISOTAA] DONBASSISSA. VOITKO AVATA HIEMAN MITÄ OIKEASTI TAPAHTUI VUOSIEN 2014 JA 2015 VÄLILLÄ JA ENTÄPÄ NYT? KUINKA SUURI KONFLIKTI OLI KEHITYMÄSSÄ PINNAN ALLA, VAI ALKOIVATKO TÄMÄN HETKISET TAPAHTUMAT AIVAN ARVAAMATTA?

Janukovytsin hallinnon Ukrainassa romahtaminen oli totuuden hetki, piste, jolloin kaikki vakaus ja selvyys vain särkyivät. Sitten Venäjän viranomaiset alkoivat toimia hyvin karkeasti – ja myös impulsiivisesti. He halusivat aloittaa vastatoimenpiteitä Maidan-liikehdinnälle, sillä se edesauttoi Ukrainan irtaantumista Venäjän hallinnon vaikutuspiiristä. Tämän jälkeen he miehittivät Krimin niemimaan. Heillä oli myös vahva vaikutus väestön keskuudessa, sillä suurin osa asukkaista – tietenkään ei tule yleistää – mutta useat paikalliset eivät pidä itseään ukrainalaisena. Tämä mahdollisti Venäjälle Krimin niemimaan viemisen Ukrainalta.

He [Venäjän viranomaiset] myös vaikuttivat paljon Donbassin tapahtumiin, sillä uudet ukrainalaiset väliaikaisen hallituksen viranomaiset tekivät joitakin hyvin typeriä liikkeitä Venäjän kielen aseman suhteen, antaen venäläisille propagandisteille tilaisuuden esittää Maidan-liikkeen tapahtumat venäläisvastaisina, sanan nationalistisessa merkityksessä. Laajamittaisesti tämä ei ollut totta, mutta tuntui siltä donbassilaisille, joista suuri osa on venäjänkielisiä, ja arvioni mukaan psykologisesti lähellä Venäjää, vaikka siellä asuukin paljon erilaisia ihmisiä. Tämä tilanne mahdollisti Venäjän viranomaisille mahdollisuuden vaikutusvaltansa

käsissään. Tilanne loi turhautumisen tunteen: poliisi ei toiminut kunnolla, joten joku voitaisiin helposti tappaa ilman seurauksia. Esimerkiksi vuonna 2015 venäjämielinen aktivisti Oles Buzina tapettiin.

Kaikki tämä rohkaisi anarkisteja lähestymään asiaa entistä vakavammin.

Radikaali vastarintaliike alkoi kehittyä vuodesta 2016 eteenpäin; uutisia radikaaleista toimista alkoi ilmaantua. Ilmestyi radikaaleja anarkistisia lähteitä, joissa selitettiin miten aseita voi ostaa ja miten tehdä kätköjä, verrattuna vanhoihin lähteisiin, jotka rajoittuivat vain Molotovin cocktaileihin.

Anarkistisessa ympäristössä on tullut hyväksytyksi omistaa laillisia aseita. Videoita anarkistisista treenileireistä, joilla käytettiin aseita, alkoi nousta esiin. Kaiut näistä muutoksista saavuttivat Venäjän ja Valko-Venäjän. Venäjällä FSB eliminoi anarkististen ryhmien verkoston, jolla oli laillisia aseita ja jossa harjoiteltiin airsoftia. Pidätettyjä kidutettiin sähköllä, jotta he pakottautuisivat tunnustamaan terrorismin, ja tuomittiin rangaistuksiin 6 ja 18 vuoden välillä. Valko-Venäjällä vuoden 2020 protestien aikaan kapinallinen ryhmä anarkisteja nimeltä ”Black Flag” pidätettiin yrityksestä ylittää Valko-Venäjän ja Ukrainan välinen raja. Heillä oli tuliase ja kranaatti mukanaan; Igor Olinevichin todistuksen mukaan hän osti aseensa Kiovesta.

Anarkistien vanhanaikainen lähestymistapa talouteen on myös muuttunut: jos ennen suurin osa työskenteli matalapalkkaisissa töissä ”lähempänä sorrettuja”, nykyään monet yrittävät löytää hyväpalkkaisen työn, useimmiten IT-alalta.

Katujen antifasistiryhmät ovat palanneet aktiviteetteihinsa ryhtymällä kosto-toimiin natsihyökkäysten tapauksissa. He pitivät muun muassa ”No Surrender” turnauksen antifatappelijoiden välillä ja julkaisivat dokumentin nimeltään ”Hoods”, joka kertoo Kiovan antifaryhmän synnystä. (Englanninkielinen tekstitys saatavilla.)

Antifasismi Ukrainassa on tärkeä rintama, sillä sen lisäksi että alueella on suuri määrä paikallisia äärioikeistolaisia aktivisteja, on moni tunnettu natsi siirtynyt tänne Venäjältä (mukaan lukien Sergei Korotkikh ja Alexei Levkin), Euroopasta (kuten Denis ”White Rex” Kapustin), ja jopa Yhdysvalloista (Robert Rando). Anarkistit ovat tutkineet äärioikeiston toimia.

Aktivistiryhmiä on monia erilaisia (klassiset anarkistit, queeranarkistit, anarkofeministit, Food Not Bombs, ekoaloitteet ja niin edelleen), kuten myös tietolustoja. Äskettäin poliittisesti latautunut antifasistinen lähde on ilmestynyt Telegramiin @uantifa, joka jäljentää julkaisunsa englanniksi.

Nykyhetkessä jännitteet ryhmien välillä vähitellen tasoittuvat, sillä viimeaikoina on ollut monia yhteisaktioita ja yleistä osallistumista sosiaaliin

ymmärtäen ettei heillä ole juurikaan vaihtoehtoja.

Mahdollinen venäläinen hyökkäys pakottaa ukrainalaiset etsimään liittolaisia taisteluun Moskovaa vastaan. Ei sosiaalisessa mediassa, vaan oikeassa maailmassa. Anarkisteilla ei ole riittäviä resursseja, Ukrainassa tai muuallakaan, vastata tehokkaasti Putinin hallinnon hyökkäykseen. Siksi täytyy miettiä avun hyväksymistä Natolta.

Toinen näkökanta, johon osa tästä kirjoitusryhmästä yhtyy, on että sekä Nato että EU, vahvistamalla vaikutusvaltaansa Ukrainassa, sementoivat nykyisen ”villin kapitalismin” systeemin maahan ja tekevät sosiaalisen vallankumouksen mahdollisuudesta vielä vähemmän todennäköisen. Globaalin kapitalismin systeemissä, jonka lippulaiva on Yhdysvallat Naton johtajana, Ukrainalle annetaan vaatimattoman rajaseudun paikka: halvan työvoiman ja resurssien tarjoaja. Siksi on tärkeää, että ukrainalainen yhteiskunta tajuaa tarpeen olla vapaa kaikista imperialisteista. Maan puolustuskyvyn kontekstissa painotuksen ei pitäisi olla Naton teknologian merkittävydessä ja tuessa tavalliselle armeijalle, vaan yhteiskunnan potentiaalisissa ruohonjuuritason sissivastarintaan.

Pidämme tätä sotaa enimmäkseen Putinin ja hänen valtansa alla olevien hallintojen vastaisena. Jokapäiväisen diktaattorisuuden alla elämisestä kieltäytymisen motivaation lisäksi näemme potentiaalia ukrainalaisessa yhteiskunnassa, joka on yksi aktiivisimmista, itsenäisimmistä ja kapinallisimmista alueella. Ihmisten vastarinnan pitkä historia viimeisen kolmenkymmenen vuoden ajalta on vankka todiste tästä. Tämä antaa meille toivoa siitä, että suoran demokratian käsitteille on täällä hedelmällistä maaperää.

ANARKISTIEN TÄMÄNHETKINEN TILANNE UKRAINASSA JA UUDET HAASTEET

Ulkopuolisella asemalla Maidanin ja sodan aikana on ollut demoralisoiva vaikutus liikkeeseen. Kontaktien otto vaikeutui, kun Venäjän propaganda omi sanan ”antifasismi”. Venäjämielisten militanttien keskuudessa esiintyvien USSR:n symbolien vuoksi asenne sanaa ”kommunismi” kohtaan oli erittäin negatiivinen, joten jopa yhdistelmä ”anarkokommunismi” koettiin negatiivisesti. Julistukset ukrainamielistä äärioikeistoa vastaan langettavat tavallisten ihmisten mielisissä epäilyksen varjon anarkistien ylle. Oli sanaton sopimus siitä, ettei äärioikeisto hyökkäisi anarkisteja ja antifasisteja vastaan, jos he eivät pitäisi symbolejaan esillä kokoontumisissa ja muissa tapahtumissa. Oikeistolla oli paljon aseita

laajentamiseen niin, että he saattoivat lähettää alueelle joukkoja² ja auttaa paikallisia separatistiryhmiä taistelemaan tehokkaammin, tai ainakin selviytymään Ukrainan armeijaa vastaan, joka pyrki turvaamaan valtion koskemattomuuden. Donbassissa tapahtui joitain dramaattisia militaarisia käänteitä, kun osa väestöstä julisti haluaan olla enää kuulumatta Ukrainaan. Ilman Venäjän valtion tukea, kyseisellä liikkeellä ei kuitenkaan olisi ollut mahdollisuutta laajentua niin suuriin mittoihin. Ja täytyy muistaa, että miljoonat pakolaiset Donbasista lähtivät niin Venäjälle kuin Ukrainaankin.

Monet ihmiset Donbasista kokevat edelleen kuuluvansa Ukrainaan. Tätä kysymystä ei voi oikein ratkaista kahden nationalistisen valtion, tai ennemminkin Venäjän imperialistisen valtion ja Ukrainan kansallisvaltion, hallintojen logiikan puitteissa. Tilanne vaatii yhdistelevää ratkaisua. Mutta kuten tavallista, molemmat puolet käyttivät konfliktia oman hyötynsä tavoittelemiseen, ja sanoisin, että tässä vaiheessa nationalistiset näkemykset alkoivat lisääntyä niin Venäjällä kuin Ukrainassa.

AIVAN. VUONNA 2015 VOIMASSA OLIVAT MINSKIN SOPIMUKSEN EHDOT, JOTKA OLIVAT TAVALLAAN SOVITTELUJA PUTININ JA MERKELIN, ELI PITKÄLTÄ LÄNNEN JA IDÄN VÄLILLÄ. MUTTA SELVENTÄÄKSENI MIELIKUVAA DONBASISTA: TAPAHTUIKO SIELLÄ JOTAIN VIIMEISEN PARIN VUODEN AIKANA, VAI ONKO TOTTA, ETTÄ ALUEELLA EI OLLUT MINKÄÄNLAISTA MILITAARISTA TOIMINTAA JA MINKÄÄNLAISTA VÄKIVALTA EI HARJOITETTU?

On tietenkin tärkeää tietää, että tähän päivään mennessä Minskin sopimuksen ehtoja ei koskaan oikeastaan pantu käytäntöön. Vaikka konfliktin aktiivisin vaihe – jolloin eturintama liikkui näkyvästi edestakaisin ja armeijat tekivät merkittäviä liikkeitä – onkin päättynyt, tämä on silti edelleen konfliktialue ja jatkuvien pienempien yhteenottojen alue, jossa tapahtuu kuolemia viikoittain ja joskus jopa päivittäin. Molemmat puolet käyttävät yhä edelleen tykistötulta. Tämä on haava, joka ei ole koskaan parantunut. Jotakin tapahtuu jatkuvasti, vaikka matalla intensiteetillä.

ELI KAIKKIEN NÄIDEN TAPAHTUMIEN KESKELLÄ, MIKÄ OLI OIKEASTI PAIKALLISEN ANARKISTISEN TAI ANTIFASISTISEN LIIKKEEN REAKTIO? MUISTAAKSENI KYSEISEN LIIKKEEN ”ANTIFASISTINEN” OSA LIITTYI MUKAAN TAISTELUUN VENÄLÄISIÄ VASTAAN JA LÄHTI SOTAAN DONBASSISSA... MUTTA ENTÄS ANARKISTIT JA LOPUT ANTIFASISTISESTA LIIKKEESTÄ, JOTKA EIVÄT OSALLISTUNEET SOTIMISEEN?

2 Venäjän hallitus kieltää lähettäneensä joukkoja Donbassin alueelle Ukrainassa.

Tässä kohti on ensinnäkin sanottava, että keskustelemallamme ajanjaksolla en vielä asunut Ukrainassa, vuosina 2015, 2016, 2017 ja niin pois päin. Mutta silti, edelleen tänään, pystyn esittämään jonkinlaisia arvioita, ja tietysti minulla oli tuntuma tämän liikkeen aikaisempaan sykkeeseen.

Kyllä, osa anarkisteista ymmärsi tämän ”patrioottisen” tunteen tai tämän anti-imperialistisen tunteen, asettuen puolustavalle kannalle. Jotkut heistä liittyivät vapaaehtoisjoukkoihin, myös armeijaan, tavalliseen armeijaan – motivoituneina tarpeesta kohdata ja vastustaa suurempaa pahaa, eli Putinin imperialistista valtiovaltaa. Jotkut ihmiset ottivat ehkä maltillisemman ja kansainvälisemmän kannan yrittäessään painottaa kummankin puolen keltavuorokeltaa, ja että kumpikin taho – niin Venäjän kuin Ukrainan valtio – edustaa sortoa ja huonoa politiikkaa.

Mutta tällä hetkellä luulen, että absoluuttinen enemmistö paikallisesta anarkistiyhteisöstä suhtautuu vihamielisesti kaikkea Venäjän maahantunkeutumista kohtaan. Paikalliset anarkistit eivätkä usko kaikkia Putinin puolen näkökulmia siitä, että tämä olisi antifasistista toimintaa ja tähtäisi vastustamaan Ukrainan äärioikeistolaista politiikkaa. Ei mitenkään. Tämä on vain imperialistista toimintaa. Tämä on kaikille paikallisille tovereille selvää.

Asemamme perustuu siihen faktaan, että me emme halua juosta pakoon, me emme halua joutua panttivangeiksi, emmekä halua tulla tapetuiksi ilman taistelua. Voi katsoa Afganistania ja ymmärtää, mitä ”Ei sodalle” tarkoittaa: kun Taliban etenee, ihmiset karkaavat massoittain, kuolevat lentokenttäkaaosissa, ja maahan jäävät puhdistetaan. Tämä kuvastaa sitä mitä tapahtuu Krimillä, ja voi kuvitella mitä tapahtuu sen jälkeen, kun Venäjä hyökkää Ukrainan muille alueille.

Natoon suhtautuminen jakaa tämän tekstin kirjoittajat kahden näkökannan väliin. Osalla meistä on positiivinen lähestyminen tilanteeseen. On selvää, että Ukraina ei voi pistää Venäjälle vastaan yksin. Laajasta vapaaehtoisliikhehdinnästä huolimatta tarvitaan modernia teknologiaa ja aseita. Naton lisäksi Ukrainalla ei ole muita liittolaisia, jotka voisivat auttaa asiassa.

Tässä kohtaa on hyvä muistaa Syyrian Kurdistanin tarina. Paikalliset pakotettiin toimimaan Naton kanssa Isisä vastaan – ainut vaihtoehto oli paeta tai joutua tapetuksi. Olemme hyvin tietoisia siitä, että Naton tuki voi kadota hyvin nopeasti, jos lännelle kehittyä muita mielenkiinnon kohteita tai se onnistuu neuvottelemaan kompromisseja Putinin kanssa. Vielä nytkin, [Kurdistanin] itsehallinto on pakotettu toimimaan yhteistyössä Assadin hallinnon kanssa,

brutaalisti tukahdutettu, ja itsenäistä ja oppositiomediaa tuhotaan. Kehotamme lukemaan enemmän Venäjän toimista näillä alueilla.

Kaikki asiat huomioon ottaen, täysimittaisen sodan todennäköisyys on suuri – ja jokseenkin suurempi tänä vuonna kuin viime vuonna. Jopa terävimmät analyttikot eivät luultavasti pysty ennustamaan tarkkaa alkamisajankohtaa. Ehkä vallankumous Venäjällä laukaisisi jännitettä alueella; kuitenkin, kuten kirjoitimme ylempänä, protestiliikehdintä siellä on tukahdutettu.

Anarkistit Ukrainassa, Valko-Venäjällä ja Venäjällä enimmäkseen tukevat Ukrainan itsenäisyyttä joko suorasti tai epäsuorasti. Tämä johtuu siitä, että kaikesta kansallishysteriasta, korruptiosta ja natsien suuresta määrästä huolimatta, Venäjään ja Venäjän kontrolloimiin maihin verrattuna, Ukraina näyttää vapauden saarelta. Tämä maa pitää hallussaan sellaisia ”uniikkeja ilmiöitä” jälki-neuvostoliittolaisella alueella kuten presidentin vaihdettavuus, parlamentti, jolla on enemmän kuin nimellinen valta, ja oikeus rauhanomaiseen kokoontumiseen; joissakin tapauksissa, vaatien ylimääräistä tarkkaavaisuutta yhteiskunnalta, oikeusistuimet toimivat toisinaan jopa tunnustetun protokollansa mukaan. Sen sanominen, että tämä on toivottavampaa kuin tilanne Venäjällä, ei ole mitään uutta. Kuten Bakunin kirjoitti, ”Olemme horjumattoman vakuuttuneita siitä, että kaikista epätydellisistä tasavalta on tuhat kertaa parempi kuin kaikista valistunein monarkia.”

Ukrainan sisällä on monia ongelmia, mutta nämä ongelmat saadaan todennäköisemmin ratkaistua ilman Venäjän väliintuloa.

Kannattaako taistella venäläisiä joukkoja vastaan mahdollisen invaasion tapahtuessa? Me uskomme, että vastaus on kyllä. Vaihtoehdot, joita ukrainalaiset anarkistit tällä hetkellä pohtivat, pitävät sisällään Ukrainan asevoimiin liittymisen, osallistumisen alueelliseen puolustukseen, partisaanina toimimisen ja vapaaehtoisena toimimisen.

Ukraina on nyt eturivissä kamppailussa venäläistä imperialismia vastaan. Venäjällä on pitkän tähtäimen suunnitelmia demokratian tuhoamiseksi Euroopassa. Tiedämme, että tähän uhkaan on toistaiseksi kiinnitetty vähän huomiota Euroopassa. Mutta jos seuraa korkean profiilin poliittikkojen, äärioikeistojärjestöjen ja autoritääristen kommunistien lausuntoja, ajan mittaan huomaa, että Euroopassa on jo laaja vakoojaverkosto. Esimerkiksi jotkut huippuvirkamiehet, virasta luovuttuaan, saavat aseman venäläisessä öljy-yhtiössä (Gerhard Schröder, François Fillon).

Meidän mielestämme iskulauseet ”Sano ei sodalle” tai ”Imperiumien sota” ovat tehottomia ja populistisia. Anarkistiliikkeellä ei ole vaikutusta prosessiin, joten edellä olevan kaltaiset lausunnot eivät muuta yhtään mitään.

TÄMÄ VUOSI KÄYNNISTYI VALTAVANA PASKAMYRSKYNÄ. VENÄLÄISET HYÖKKÄSIVÄT KAZAKSTANIIN LIITTOLAISINEEN JA AUTTOIVAT VAKIINNUTTAMAAN TOKAJEVIN HALLINNON. NYT UKRAINAA UHKAA SODAN MAHDOLLISUUS. VOITKO JAKAA AJATUKSIASI SIITÄ, MIKSI PUTIN ALKOI NÄIHIN HYVIN AGGRESSIIVISIIN LIIKKEISIIN NIIN NOPEASTI? SIITÄ ON KAI JO USEITA KUUKAUSIA, KUN HE ALKOIVAT LIIKUTTA JOUKKOJAAN UKRAINAN RAJALLE, JA SITTEEN ON KAZAKHIN KRIISI, JA NIIN EDELLEEN. MIKÄ MIELESTÄSI ON SYY NÄIHIN TAPAHTUMIIN?

Yleistäen, Putinin hallinto on epätoivoisessa tilanteessa. Toisaalta se on yhä voimakas, resurssien ja omien alueidensa vahvan kontrollin takia. Mutta samaan aikaan, heidän valtansa on karkaamassa kuin hiekka sormien välistä. Putinin rajavaltiojärjestelmä rakoilee monin paikoin, kuten Kazakstanissa, Valko-Venäjällä, Kirgisiassa ja Armeniassa. Niiden tarkoituksena on toimia satelliittivaltioina Putinin hallinnolle. Erittäin suuria yhteiskunnallisia virtauksia, suuria kansannousuja ja mielenosoituksia tapahtuu kaikissa luettelemisni maissa. Geopoliittisesti, on olemassa suuri uhka, että Putinin kontrolli näillä naapurialueilla vähenee.

Myös Venäjän sisäinen taloudellinen tilanne on heikentynyt vuodesta 2014 lähtien, itseasiassa aina Maidanin tapahtumista lähtien. Tähän ovat vaikuttaneet Krimin vallankaappaus ja länsimaiden Venäjää vastaan asettamat pakotteet. Ne ovat laukaisseet taloudellisen laskusuhdanteen, ja nyt Putinin Krimin vallankaappauksen jälkeen keräämä suosio on jo tiessään. Kaikki tämä kiihtyi edelleen COVID-19 pandemian myötä, mikä ei ole nostanut Putinin suosiota kansan keskuudessa. Laajassa mittakaavassa hän ei ole kovin suosittu johtaja edes Venäjällä.

Putinin näkökulmasta tilanne on tämä: olet edelleen hyvin vaikutusvaltainen, mutta samalla, näet ettei tilanne ole etenemässä eduksesi. Luulen, että kaikki nämä hyökkäykset ovat epätoivoisia yrityksiä estää vallan lipeäminen käsistä ja vallitsevan autoritäärisen hallinnan jonkinlainen säilyttäminen.

LUULEN, ETTÄ KAIKKI TÄMÄ PASKA, JOTA PUTIN ON HISTORIALLISESTI HARRASTANUT MUISSA VALTIOISSA ON NORMAALISTO OLLUT YRITYS KÄÄNTÄÄ HUOMIO POIS MAAN SISÄISISTÄ ONGELMISTA, NIIN KUIN JUURI MAINITSITKIN. MILLAISTA SUOSIOTA NYKYINEN UKRAINAN KONFLIKTI OIKEASTI NAUTTII KANSAN KESKUudessa VENÄJÄLLÄ? ONKO MENO ENEMMÄN PATRIOOTTISTA EUFORIAA TYYLILLÄ ”VITTU JES VALLATAAN SEI” VAI LÖYTYKÖ VASTARINTAA, KANNATTAAKO KUKAAN SITÄ? MIKÄ AATE KYTEE VENÄJÄN SUUREN YHTEISÖN KESKUudessa?

Minun on vähän vaikeaa arvioida tätä oikein, sillä en ole viimeiseen lähes kolmeen vuoteen oleillut Venäjällä. Samalla voin sanoa, että ihmiset, joihin edelleen

pidän yhteyttä, suhtautuvat pessimistisesti tähän sotaperspektiiviin. Tietenkin ihmiset, joiden kanssa olen yhteydessä, kuuluvat hyvin tietynlaiseen aatteelliseen viitekehykseen. Tavalliset kansalaiset, ainakin omien kokemusteni ja arvioideni mukaan, eivät suhtaudu kovin optimistisesti ajatukseen sodasta kenenkään kanssa, koska he ymmärtävät sen johtavan kuolemiin ja vielä jyrkempään talouden laskuun. Edes televisioitu propaganda, joka vain pahenee Venäjällä vuosi vuodelta – se on vähän kuin jatkuvaa roskan pakkosyöttöä kansalaisille – ei kykene saamaan venäläisiä tukemaan sotatoimia.

Eli mitään patrioottista euforiaa ei Venäjällä nähdäkseni ole. Ajat ovat olleet itseasiassa aika masentavia kaikkien pandemia-aaltojen, QR-koodi- ja rokoteväättelyiden jälkeen. Viranomaiset ovat harjoittaneet muutakin epäsuosittua liikehdintää, kuten viime syksyinen vaalivilppi: kaiken tämän takia ihmisten on hyvin vaikea ryhtyä hysteerisen sotamielisiksi.

Tottakai, mikäli sota alkaisi, oletan että se saattaisi lisätä jonkin verran patrioottisuutta, kuten melkein aina. Mutten usko sen olevan merkittävää tai kestävää. Ja jos Venäjä kohtaa yhtään päättäväistä vastarintaa tai suuria ongelmia Ukrainassa, luulen että kaikki tämä valtiota puoltava isänmaallisuus hiipuu nopeasti ja kääntyy pääläelleen.

JUURI NYT MYÖS VASTAKKAISELLA PUOLELLA, UKRAINAN HALLINTO YRITTÄÄ KÄYTTÄÄ TILANNETTA HYVÄKSEEN – ESIMERKIKSI SAADAKSEEN NOPEASTI ASEITA LÄNNESTÄ JA NIIN POISPÄIN. VOITKO AVATA UKRAINALAISEN YHTEISKUNNAN SISÄISTÄ REAKTIOTA HALLITUKSEN TOIMIIN? MITÄ HE YRITTÄVÄT MOBILI-SAATIOTOIMIEN LISÄKSI SAADA AIKAAN?

Tilanne ei ole minulle itseasiassa kovin selvä. Kuten jo aiemmin mainitsin, vuodesta 2004 lähtien, ennen tätä itäisen Ukrainan konfliktia, konflikti hyödytti niin Putinin hallintoa kuin paikallisia viranomaisiakin. Kun vallalla on puolusteleva, nationalistinen hysteria, on helpompi väistää ruohonjuuritason toimijoiden kysymyksiä. Kysymyksiä kuten, mitä maassamme on meneillään? Miksi se on niin köyhä? Miksi se on niin pahassa kusessa? Näihin kysymyksiin löytyi nopea ja selkeä vastaus: kaikki johtuu ulkoisesta vihollisesta.

Sellainen ”Alamme toimiin kaikkien sisäisten ongelmien suhteen, kunhan ulkoinen vaara poistuu” -asenne oli paikallisten viranomaisten toistuvasti käyttämä työkalu. Tämä linja ei itseasiassa ole kovin suosittu Ukrainassa, mutta se on olemassa ja sitä julkilausutaan joissain yhteiskunnan osissa.

On selvää, että Zelenskyin hallitus taistelee monin tavoin poliittisten vastustajiensa kanssa – niin entisen, nyt syytteen alaisuudessa olevan presidentti

kommunistien nousua, jotka syrjäyttävät anarkistit antifasistisesta alakulttuurista. Yksi merkitsevin äskettäinen hetki on antifasistisen turnauksen järjestäminen vuonna 2021 ”neuvostosotilaan” muiston kunniaksi.

ONKO UHKAA TÄYSIMITTAISESTA SODASTA VENÄJÄN KANSSA? ANARKISTINEN POSITIO

Kymmenisen vuotta sitten ajatus täysimittaisesta sodasta Euroopassa olisi vaikuttanut hullulta, sillä maallistuneet eurooppalaiset valtiot yrittävät 2000-luvulla tehdä vaikutuksen ”humanismillaan” ja peitellä rikoksensa. Kun he ryhtyvät sotilaallisiin operaatioihin, he tekevät niin jossain kaukana Euroopasta. Mutta mitä Venäjään tulee, olemme todistaneet Krimin miehityksen ja myöhempiä valekansanäänestyksiä, sodan Donbassissa ja MH17 koneen maahansyöksen. Ukraina kokee jatkuvasti hakkerihyökkäyksiä ja pommihukkauksia, ei ainoastaan valtion rakennuksissa vaan myös kouluissa ja päiväkodeissa.

Vuonna 2020 Valko-Venäjällä Lukashenka julisti itsensä rohkeasti vaalivoittajaksi, tuloksella 80 prosenttia annetuista äänistä. Kansannousu Valko-Venäjällä johti jopa valkovenäläisten propagandistien lakkoon. Mutta venäläisten FSB koneiden laskeutumisen jälkeen tilanne muuttui dramaattisesti, ja Valko-Venäjän hallitus onnistui väkivaltaisesti tukahduttamaan protestit.

Samanlainen skenaario tapahtui Kazakstanissa, mutta siellä Venäjän, Valko-Venäjän, Armenian ja Kirgistanin armeijat kutsuttiin auttamaan hallintoa kapinan tukahduttamisessa osana CSTO (Kollektiivinen turvallisuusjärjestö) yhteistyötä.

Venäläiset erikoisjoukot houkuttelivat pakolaisia Syyriasta Valko-Venäjälle luodakseen konfliktin rajalla Euroopan unionin kanssa. Venäläisestä FSB:stä paljastettiin myös ryhmä, joka harjoitti poliittisia salamurhia kemiallisia aseita käyttäen – jo tutuksi tullut ”novitok”. Skripalien ja Navalnyin lisäksi he ovat tappaneet myös muita poliittisia hahmoja Venäjällä. Putinin hallinto vastaa kaikkiin syytöksiin sanomalla ”Se emme ole me, te kaikki valehtelette.” Samaan aikaan Putin itse kirjoitti artikkelin puoli vuotta sitten, jossa hän vakuuttaa venäläisten ja ukrainalaisten olevan yhtä kansaa, joiden pitäisi olla yhdessä. Vladislav Surkov (poliittinen strategi, joka rakentaa Venäjän valtion linjaa ja jolla on yhteydet niin kutsuttujen DNR:n ja LNR:n nukkehallituksiin) julkaisi artikkelin, joka julistaa ”imperiumin pitää laajentua, muutoin se menehtyy”. Kahden viime vuoden aikana Venäjällä, Valko-Venäjällä ja Kazakstanissa protestiliikehdintä on

”koska isoisämme taistelivat sitä vastaan”. Heidän ymmärryksensä fasismista oli käsitteellinen: he itse olivat usein poliittisesti sekavia, seksistisiä, homofobisia, Venäjän patriootteja ja sen sellaisia.

Niin kutsuttujen tasavaltojen tukemisen idea sai laajaa kannatusta vasemiston keskuudessa Euroopassa. Kaikista huomattavimpia tukijoiden joukossa olivat italialainen rockbändi ”Banda Bassotti” ja saksalainen puolue Die Linke. Rahankeräyksen lisäksi Banda Bassotti teki kiertueen ”Novorossiaan”. Euroopan parlamentissa toimiessaan Die Linke tuki venäjämielistä kertomusta kaikin mahdollisin tavoin ja järjesti videokonferensseja venäjämielisten militanttien kanssa, jotka menivät Krimille ja tunnustamattomiin tasavaltoihin. Die Linken nuoremmat jäsenet, kuten myös Rosa Luxembourg -järjestö (Die Linken puoluejärjestö) väittivät, että jokainen osallistuja ei jaa tätä kantaa, mutta sitä kuuluttavat puolueen lupaavimmat jäsenet, kuten Sahra Wagenknecht ja Sevim Dağdelen.

Venäjämielinen kanta ei saavuttanut suosiota anarkistien keskuudessa. Yksittäisten ilmausten joukossa näkyvin oli yhdysvaltalaisen MMA-tappelijan Jeff Monsonin, jolla on anarkistisia symboleita sisältäviä tatuointeja. Hän mielsi itsensä aiemmin anarkistiksi, mutta Venäjällä hän työskentelee avoimesti hallitsevalle Yhtenäinen Venäjä -puolueelle ja toimii virkailijana duumassa.

Lyhyesti esiteltynä, venäjämielinen ”vasemmisto”leiri on Venäjän erityispalveluiden työtä ja seurausta ideologisesta kyvyttömyydestä. Krimin valtauksen jälkeen Venäjän FSB:n työntekijät lähestyivät paikallisia antifasisteja ja anarkisteja keskustelun merkeissä, tarjoutuen sallimaan heidän toimintansa jatkumisen, mutta ehdottaen että heidän pitäisi tästä eteenpäin sisällyttää yllytyksiinsä ajatus siitä, että Krimin tulee olla osa Venäjää. Ukrainassa on pieniä tieto- ja aktivistiryhmiä, jotka asemoivat itsensä antifasisteiksi, ilmaisten samanaikaisesti pohjimmiltaan venäjämielistä asemaa; useat ihmiset epäilevät heidän työskentelevän Venäjälle. Heidän vaikutuksensa Ukrainassa on minimaalinen, mutta heidän jäsenensä toimivat ilmiantajina Venäjän propagandisteille.

On myös tarjouksia ”yhteistyöstä” Venäjän lähetystön ja venäjämielisten parlamentin jäsenten, kuten Ilya Kivan kanssa. He yrittävät käyttää hyväkseen negatiivista suhtautumista natseja, kuten Azovin pataljoonaa, kohtaan ja tarjoutuvat maksamaan ihmisille, jotta he muuttaisivat näkökantansa. Tällä hetkellä vain Rita Bondar [venäläinen journalisti] on avoimesti myöntänyt saaneensa rahaa tällä tavoin. Aiemmin hän kirjoitti vasemmistolais- ja anarkistijulkaisuihin, mutta rahantarpeen vuoksi hän kirjoitti pseudonyymiä käyttäen mediajulkaisuihin, jotka ovat kytköksissä venäläiseen propagandistiin Dmitry Kiseleviin.

Itse Venäjällä todistamme anarkistiliikkeen eliminoimista ja autoritääristen

Poroshenkon kuin venäjämielisempien toimijoiden kuten Medvedchukin kanssa, joka on myös syytteen alaisena, ja jonka puolue koetetaan hiljentää. Jotenkin myös äärioikeisto on päätyntä sensuurin piiriin heidän rakastetun hyväntekijänsä, sisäministeri Avakovin erottua useampi kuukausi sitten. Tämän jälkeen jotkin Avovin liikkeen – nationalistisen joukon, joka on Ukrainan suurin tämän hetkinen äärioikeisto-puolue – jäsenistä pidätettiin.

Eli Ukrainan valtio on jotenkin lujittanut itseään, tämä on ainakin nähtävissä. Miten se vaikuttaa sisäpolitiikkaan tämän uhan tiimoilta ei ole minulle tällä hetkellä kovin selvää. Mutta on nähtävissä joitain hyvin varoittavia merkkejä siitä, että toimeenpanovalta on keskittymässä presidentille ja hänen joukolleen.

MITEN KUVAILISIT NYKYISEN HALLINON HARJOITTAMAA POLITIIKKAA? MUITAN ZELENSKYIN OLLEEN PUHEISSAAN POPULISTINEN, UHOTEN NITISTÄVÄNSÄ KORRUPTION JA TEKEVÄNSÄ KAIKKI TYYTYVÄISIKSI JA NIIN POISPÄIN. MILLAISTA ON HÄNEN HARJOITTAMANSÄ POLITIIKKÄ NYT? LÄNNESSÄ KUULEE MYÖS NÄKEMYKSIÄ SIITÄ, KUINKA SODALLA EI OLE NIIN PALJON VÄLIÄ, SILLÄ KYSEESSÄ ON POHJIMMILTAAN FASISTISEN HALLINNON VAIHTUMINEN TOISEEN SAMANLAISEEN. MITEN PALJON UKRAINAN POLITIIKKÄ JA ”LIBERAALIT VAPAUDET” EROAVAT VENÄJÄSTÄ JUURI NYT?

Ensinnäkin Zelenskyin hallitus ei todellakaan ole fasistinen, ei ainakaan juuri nyt – vaikka sitten vain siksi, ettei sillä tällä hetkellä ole tarpeeksi valtaa. Tämä johtuu siitä, että Ukrainassa valtiovalta ei ole yhtäläillä lujittunut kuin Venäjällä tai Valko-Venäjällä. Silti, tämäkään hallinto ei ole missään mielessä ”hyvä”. Se koostuu silti korruptoituneista valehtelijoista, jotka käytännössä viljelevät uusliberaalia paskaa, joka on pääasiassa heidän politiikkansa perusta. Silti, tämä maa on sentään huomattavasti vähemmän autoritäärinen yhteiskunnalliselta rakenteeltaan, vaikka se onkin taloudelliselta rakenteeltaan erityisen kusinen. Tästä johtuen niin monet poliittiset toisinajattelijat Valko-Venäjältä, Venäjältä ja Kazakstanista ovat tulleet suojaan tänne. Täällä ei ole niin vahvaa yhtenäistä valtiorintamaa. Valtiolla ei ole samanlaista mahdollisuutta tai valtaa hallita ja suunnitella koko yhteiskunnallista kenttää – vaikka niin kuin aiemmin sanoin, valtio pyrkiikin siihen nyt enenevissä määrin.

Ukrainan valloittaminen tai venäläismielisen hallituksen muodostaminen olisi katastrofi, sillä Ukrainan asema vapaampana tai ”harmaampana alueena” vaihtuisi tiukasti kontrolloituun, Putinin autoritääriseen diktatuuriin. Selkeyden vuoksi on sanottava, että Ukrainan hallinto on paska populistinen hallinto, joka ei ole ottanut yhtään myönteistä poliittista askelta Zelenskyin valtakaudella

– ainakaan oman arvioni mukaan. Ainoa konkreettinen teko, joka juolahtaa mieleen koski maanviljelysmaiden lainsäädäntöä. Nyt viljelysmaita voi ostaa ja myydä vapailla markkinoilla, kun ennen sille oli esteitä. Uskomme, että kyseinen lainsäädäntö tulee johtamaan viljelysmaiden omistuksen keskittymiseen useille suurille maatalouskorporaatioille. Eli kaikenlaista tällaista uusliberaalia politiikkaa aletaan harjoittaa.

Toki laajamittaista köyhyyttä ilmenee niin Ukrainalla kuin Venäjälläkin. Tottakai Ukraina on maista köyhempi – sillä ei ole paljoakaan öljyä tai maa-kaasua. Mutta jos Venäjä miehittää Ukrainan, uskommeko tosiaan, että paikalliset työväenluokkaiset ja köyhät hyötyisivät taloudellisesti vallanvaihdosta? Emme tietenkään. Minun on hyvin vaikea uskoa tällaiseen. Sillä Venäjän taloudellinen tilanne pahenee pahenemistaan eikä heillä yksinkertaisesti ole resursseja jaettavaksi. Kaavailemansa suuren sillan rakentaminen manner-Venäjältä Krimille edellyttäisi muiden siltahankkeiden lopettamista Siperiassa ja muissa osin Venäjää. Heillä ei ole resursseja jaettavaksi paikallisille, vaikka haluaisivatkin sillä lahjoa heidät puolelleen. Myöskään politiikan ja yhteiskunnan tasolla Putinilta ei tule odottaa mitään parempaa. Diktatuurin – valtion harjoittaman kontrollin ja sorron – suhteen Putinin hallinto on tällä hetkellä paljon paikallista hallintoa vaarallisempi. Paikallinen hallinto ei ole ”parempi”, se ei vain ole yhtä voimakas.

MONET VENÄJÄLLÄ TAPAHTUVAT ASIAT, KUTEN PUTININ ITSELLEEN VIIMEISEN NOIN VIIDENTOISTA VUODEN AIKANA SUOMAT ASIAT OVAT SAANEET JONKINLAISEN HILJAISEN OK:N KANSAINVÄLISELTÄ YHTEISÖLTÄ. TAI NIIHIN ON VASTATTU VAIN TYHJILLÄ KANNANOTOILLA KUTEN ”IHMISOIKEUSRIKKOMUSTEN TUOMITSEMISELLÄ”, BLAA BLAA BLAA. ESIMERKIKSI VIIMEISIN TILANNE KAZAKSTANISSA EI AIHEUTTANUT MINKÄÄNLAISTA POLIITTISTA TAI YHTEISKUNNALLISTA VASTAREAKTIOTA MUILTA POLIITTISEN KENTÄN TOIMIJOILTA. MIELESTÄNI ON KIINNOSTAVAA POHTIA, MILLAINEN KANSAINVÄLISEN YHTEISÖN REAKTIO VOISI OLLA KOSKIEN UKRAINAN VALTAUKSEN MAHDOLLISUUTTA? OLISIKO ASENNE ENEMMÄN, OK, NYT LÄHDETTÄÄN SOTAAN JA PISTETTÄÄN VENÄJÄ PASKAKSI, VAI ENNEMMÄN SELLAINEN, NO OLISIMME HUOLISSAMME, JOS VENÄJÄ VALTAISI UKRAINAN BLAA BLAA BLAA?

En ole varma onko käsitykseni asiasta ihan oikea täältä katsottuna, mutta tottakai joka päivä näemme tai kuulemme uutisissa, kuinka esimerkiksi Yhdysvaltain presidentti ja Yhdysvaltain hallinto uhkaavat Venäjää massiivisilla pakotteilla, mikäli se käyttäisi sotilaallista voimaa. Saimme myös hiljattain tietää, että jonkinlaista sotilaallista apua on saapunut Ukrainaan. Ei joukkoja, mutta aseellista

VENÄJÄMIELISET

Moderni venäläinen imperialismi on rakennettu näkemykselle siitä, että Venäjä on Neuvostoliiton perillinen – ei poliittiselta systeemiltään, vaan alueellisista syistä. Putinin hallinto ei näe neuvostovoittoa toisessa maailmansodassa ideologisenä voittona natsismista, vaan voittona Euroopasta, joka näyttää Venäjän vahvuuden. Venäjällä ja sen kontrolloimissa maissa väestöllä on heikommät tiedonsaannin mahdollisuudet, joten Putinin propagandakoneisto ei vaivaudu luomaan monimutkaista poliittista konseptia. Kertomus on pääpiirteissään tämä: Yhdysvallat ja Eurooppa pelkäsivät vahvaa USSR:ää, Venäjä on USSR:n perillinen ja koko entisen USSR:n alue on venäläistä, venäläiset tankit työntyivät Berliiniin, mikä tarkoittaa että ”Voimme tehdä sen uudestaan” ja näytämme Natolle, kuka onkaan vahvin, syy Euroopan mädäntymiseen on se, että kaikki homot ja siirtolaiset ovat siellä täysin hallitsemattomissa.

Ideologinen pohja, joka ylläpiti venäjämielistä positiota vasemmiston keskuudessa, perustui USSR:n perinnölle ja sen voitolle toisessa maailmansodassa. Koska Venäjä väittää, että natsit ja junta kaappasivat Kiovan hallituksen, Maidanin vastustajat kuvailivat itseään taistelijoiksi fasismia ja Kiovan juntaa vastaan. Tämä brändäys aiheutti sympatiaa autoritäärisen vasemmiston – esimerkiksi Ukrainassa ”Borotba-” järjestön – joukossa. Kaikista merkittävämpien tapahtumien aikaan vuonna 2014 he ottivat ensin hallituksen kannattajan aseman, ja myöhemmin venäjämielisen aseman. Odessassa 2. toukokuuta 2014 useita heidän aktivistejaan kuoli katumellakoiden aikana. Joitakin ihmisiä kyseisestä ryhmästä osallistui myös taisteluihin Donetskissa ja Luhanskissa, ja osa heistä kuoli siellä.

”Borotba” kuvaili vaikuttimekseen toiveen taistella fasismia vastaan. He patistivat eurooppalaista vasemmistoa seisomaan solidaarisuudessa Donetskien kansantasavallan ja Luhanskin kansantasavallan kanssa. Vladislav Surkovin (Putinin poliittinen strategi) sähköpostin hakkeroinnin jälkeen selvisi, että Borotban jäsenet olivat saaneet varoja ja olivat Surkovin ihmisten tarkkailun alla.

Venäjän autoritääriset kommunistit syleilivät irtautuneita tasavaltoja samalaisista syistä.

Äärioikeistolaisten tukijoiden läsnäolo Maidanilla motivoi myös epäpoliittisia antifasisteja tukemaan DNR:ää ja LNR:ää. Jälleen, osa heistä osallistui taisteluihin Donetskissa ja Luhanskissa, ja osa kuoli siellä.

Ukrainalaisten antifasistien joukossa oli ”epäpoliittisia” antifasisteja, alakulttuurisesti sidoksissa olevia ihmisiä, joilla oli negatiivinen asenne fasismia kohtaan

UKRAINAMIELISET

Laajan järjestäytymisen puutteen vuoksi ensimmäiset anarkisti- ja antifasistivapaaehtoiset menivät sotaan yksittäisinä taistelijoina tai lääkintävoimiksi ja vapaaehtoisiksi. He yrittivät muodostaa oman joukkonsa, mutta tiedon ja resurssien puutteen vuoksi yritys epäonnistui. Jotkut jopa liittyivät Azovin pataljoonaan ja Ukrainalaisten nationalistien järjestöön. Syyt liittymiseen olivat arkiset: nämä joukot olivat helpoimmin lähestyttäviä ryhmiä. Tämän seurauksena osa kääntyi oikeistolaisen politiikan kannattajiksi.

Antifasistit saivat harjoitusta Oikealta sektorilta sen tiloissa Desnassa. On syytä huomioda, että aseistetussa konfliktissa oli mukana myös kaksi moskvalaista antifasistia.

Ne, jotka eivät olleet mukana taisteluissa, keräsivät varoja idässä loukkaantuneiden kuntoutusta varten ja pommisuojan rakentamiseksi etulinjan lähellä olevaan päiväkotiiin. Lisäksi Kharkivissa sijaitsi ”Autonomy”-niminen talonvaltausprojekti, avoin anarkistinen sosiaali- ja kulttuurikeskus, joka keskittyi auttamaan paenneita. He tarjosivat asuinsijaa ja ylläpitivät ilmaiskauppaa, auttoivat juuri saapuneita, ohjasivat heitä resursseihin ja järjestivät opetustoimintaa. Lisäksi paikassa käytiin teoreettisia keskusteluja. Valitettavasti se suljettiin vuonna 2018.

Kaikki tämä toiminta muodostui erilaisten yksittäisten ihmisten tai ryhmien aloitteista. Se ei tapahtunut yhden tietyn strategian puitteissa.

Yksi merkittävimmistä tuon ajan ilmiöistä oli aiempi radikaalinationalistinen järjestö, ”Autonomnyi Opir” (autonominen vastarinta). He alkoivat kuitenkin suuntautua kohti vasenta laitaa vuonna 2012; vuoteen 2014 mennessä he olivat liikkuneet poliittisessa ajattelussaan sen verran vasemmistolaiseen suuntaan, että yksittäiset jäsenet kutsuivat itseään anarkisteiksi. He perustelivat nationalisminsa vapauskampailuna ja vastavoimana venäläiselle kansallismielisyydelle, ja he käyttivät zapatistiliikettä ja kurdeja esikuvinaan. Muihin ukrainalaisen yhteiskunnan toimijoihin verrattuna heitä pidettiin lähimpinä liittolaisina, joten jotkut anarkistit tekivät heidän kanssaan yhteistyötä, kun taas toiset kritisoivat heitä ja Autonomista vastarintaa. Autonomisen vastarinnan jäsenet usein myös osallistuivat vapaaehtoispataljooniin ja pyrkivät kehittämään imperialismiin vastaista aatetta armeijan keskuudessa. He myös puolustivat naisten oikeutta osallistua sotaan, ja Autonomisen vastarinnan naisjäsenet osallistuivat taisteluihin. Autonominen vastarinta avusti harjoituskeskuksia harjoittamalla taistelijoita ja lääkäreitä, toimivat vapaaehtoisina armeijassa ja ylläpitivät ”Citadel”-sosiaalikeskusta Lvivissä, jossa majoitettiin paenneita.

apua. Eli luulen, että niin sanottu kansainvälinen yhteisö tulee reagoimaan jollakin tapaa.

Täältä käsin vaikuttaa aina siltä, että lännessä lupailaan jatkuvasti asioita mutta koskaan ei tehdä mitään konkreettista Putinin väkivallan hillitsemiseksi. Luulen siis, että ukrainalaiset, nekin, jotka ovat osoittaneet sympatiaa länsimaita kohtaan, kokevat enenevissä määrin, että voimat, joihin he ovat joskus uskoneet, ovat hylänneet heidät.

UKRAINAN ANARKISTEISTA PUHEEN OLLEN, TIEDÄN, ETEI UKRAINAN ANARKISTINEN LIIKE OLE ALUEEN VOIMAKKAIN, JA SE ON KÄRSINYT MUUN MUASSA VIIMEAIKAISISTA KONFLIKTEISTA DONBASSISSA. MITEN VENÄJÄN TÄMÄNHETKISEEN HYÖKKÄYMAHDOLLISUUTEEN ON REAGOITU? MISTÄ ANARKISTIT PUHUVAT? MITÄ ANARKISTIT SUUNNITTELEVAT TAI MITEN HE MOBILISOITUVAT SIINÄ TAPAUKSESSA, ETTÄ VENÄJÄN ASEVOIMAT TUNKEUTUVAT MAAHAN?

Sanoisin, että paikallisessa anarkistiyhteisössä on kaksi toimintatapaa. Tietenkin keskustelemme asiasta paljon, lähes päivittäin, jokaisessa kokouksessa. Toiset ovat todella kiinnostuneita osallistumaan vastarintaan; jotkut sotilaallisessa mielessä, toiset rauhanomaisesti, osa logistisesti ja niin edelleen. Tottakai osa harkitsee myös pakenemista ja turvapaikkaa toisaalla. Itse olen sympaattisempi ensimmäistä toimintatapaa kohtaan. Tämä on henkilökohtainen, mutta myös poliittinen näkemykseni. Paetessa jää poliittisen ja sosiaalisen protestin ulkopuolelle. Vallankumouksellisina meidän on otettava aktiivinen kanta, eikä jättävä passiiviseksi tarkkailijoiksi tai paettava. Varmaa on se, että meidän on puututtava näihin tapahtumiin.

Suurin haaste ja kysymys on, kuinka puutumme niihin. Jos vain menemme ja liitymme johonkin ukrainalaiseen joukkoon kohdataksemme hyökkäyksen, kuten kävi 2014-15, se ei oikeastaan ole poliittista toimintaa. Se on vain itsensä mukauttamista valtion, kansallisvaltion politiikkaan.

Onneksi tämä ei ole ainoa vaihtoehtoni. Monet harkitsevat järjestäytymistä rakenteeseen, joka saattaa tehdä jonkinlaista yhteistyötä valtion itsepuolustusrakenteiden kanssa, mutta joka koostuu tovereista pysyen autonomisena ja vaikutuksemme alaisena. Tämä on siis järjestäytyntä osallistumista oman poliittisen viestimme ja agendamme ehdoilla. Järjestäydymme omaksi hyödyksemme, emmekä vain jonkin valtiollisen toimijan puolelle konfliktissa.

AIVAN, MUTTA JOTKUT VARMASTI SANOVAT ”HEI, OLETTE VALTIOITA VASTUSTAVIA ANARKISTEJA JA NYT PUOLUSTATTE VALTIOTA”. MELKO VARMASTI JOIDEN-

KIN MIELESTÄ ANARKISTIEN PITÄISI ALUNPERINKIN PYSYÄ EROSSA SEN TYYLISISTÄ KONFLIKTEISTA. MITÄ SANOISIT HEILLE?

Ensinnäkin kiittäisin heitä. Tämä on arvokasta kritiikkiä. Meidän todella on arvioitava, miten puutumme tilanteeseen päätyttä valtion työkaluksi. Mutta ehdottomasti, jos sovellamme viisasta politiikkaa - sanoisin jopa, jos sovellamme politiikan taitetta - meidän on mahdollista suoriutua tästä. Jos pysymme erossa valtion konflikteista, pysymme erossa myös varsinaisesta politiikasta kuten aiemmin totesin. Tämä on yksi alueemme merkittävimmistä sosiaalisista selkkauksista. Jos eristäydymme siitä, eristäydymme myös varsinaisesta yhteiskunnallisesta kehityskulusta. Täten meillä on oltava tapa osallistua.

Ei tietenkään ole epäilystäkään siitä, että meidän on uhmattava putinilaista imperialismia. Jos tämä vaatii jonkinlaista yhteistyötä, niin se vaatii. Luonnollisesti on harkittava hyvin tarkkaan, hyvin varovaisesti, kuinka pysyä riippumattomana erittäin taantumuksellisista ja haitallisista voimista. Tämä on todellinen kysymysmerkki ja haaste, mutta tätä vaikeaa polkua pääsemme eteenpäin. Alueemme anarkian, yhteiskunnallisen vapautuksen ja vallankumouksen edistämisen näkökulmasta haasteita pakeneminen ei eroa antautumisesta. Tämä ei ole hyväksyttävä kanta minun ja monien muiden tovereiden mielestä.

MIELESTÄNI TÄSSÄ ON MYÖS TÄRKEÄÄ KOROSTAA, ETTÄ KAIKEN KAIKKIAAN UKRAINA ON KUIN ENTISTEN NEUVOSTOMAIEN VIIMEINEN TOIVO. PUTININ VALTAKUNTA LAAJENEETÄLLÄ HETKELLÄ KASVAVAN AGGRESSIIVISIN KEINAIN: KAZAKSTANIN TARINA, VALKO-VENÄJÄN TARINA, LUKASENKAN HALLINNON TÄYSI EHDOLLINEN TUKI VALKO-VENÄJÄN UUDELLEEN LIITTÄMISEKSI VENÄJÄÄN. KAIKKI VAIHEET TÄHTÄÄVÄT KOKO SEUDUN SAAMISEEN PUTININ AUTORITÄÄRISEEN HALLINTAAN. MEILLE ANARKISTEILLE ON ÄÄRIMMÄISEN TÄRKEÄÄ VASTATA TÄHÄN, EIKÄ VAIN ISTUA VALTAISTUIMILLAMME SANOEN "KUINKA MAINIOTA. OLEMME ANARKISTEJA JA VASTUSTAMME VALTIOTA, EIKÄ TUOLLAINEN YKSINKERTAINEN JA TYPERÄ VALTIOPOLITIIKKA KOSKETA MEITÄ."

Olet aivan oikeassa. Samalla haluan kuitenkin painottaa, ettei meidän tulisi valita puolia paikallisissa kansallismielisissä tai kansallisvaltioiden piireissä, sillä nämä eivät ole millään tavoin edistyksellisiä poliittisia toimijoita tai edistyksellisiä poliittisia ääniä. Ne myös aiheuttavat paljon sortoa ja hyväksikäyttöä, mikä on yhtälailla haastettava sekä äänekkäästi, että toimintamme keinoin.

JUURI NIIN. OLEN TÄYSIN SAMAA MIELTÄ. KUINKA LUKIJAMME, JOTKA EIVÄT OLE ALUEELLA, VOIVAT TUKEA TEITÄ? TAI KUINKA IHMISET VOIVAT OIKEASTAAN SAADA LISÄÄ TIETOA TILANTEESTA?

Ajan kanssa trolloaminen avitti äärioikeistolaisen toiminnan kasvua. Oikeistolaiset käyttivät avoimesti natsisymboleita; tavalliset Maidan-protestien tukijat sanoivat olevansa banderalaisia, jotka syövät venäläisiä vauvoja, ja tekivät asiasta meemejä. Äärioikeisto sai itsensä valtavirtaan: heitä kutsuttiin televisio-ohjelmiin ja muihin kaupallisiin media-alustoihin, joissa heidät esitettiin patriootteina ja nationalisteina. Maidanin liberaalit tukijat siirtyivät heidän puolelleen uskoen, että natsisyytökset olivat venäläisen median huijausta. Vuosien 2014 ja 2016 välillä ketä tahansa, joka oli valmis taistelemaan, arvostettiin, oli hän sitten natsi, anarkisti, huumebaroni rikollisjärjestöstä tai poliitikko, joka ei pitänyt lupauksiaan.

Äärioikeiston nousu johtuu siitä, että he olivat kriittisinä hetkinä paremmin järjestäytyneitä ja onnistuivat tarjoamaan muita tehokkaampia keinoja taisteluun kuin muut mielenosoittajat. Anarkistit tekivät samoin Valko-Venäjällä, jossa he onnistuivat saamaan kansan sympatiaa, mutteivat yhtä isossa skaalassa kuin äärioikeisto Ukrainassa.

Vuonna 2017 aselevon alettua ja radikaalien taistelijoiden tarpeen laskiessa, SBU (Ukrainan turvallisuuspalvelu) ja hallitus alkoivat ottaa oikeistolaista ajattelua omakseen. He kuitenkin vangitsivat tai muuten neutralisoivat kaikki, joilla oli "systeeminvastaisia" tai itsenäisiä näkemyksiä siitä, kuinka oikeistolaista liikettä tulisi kehittää, kuten Oleksandr Muzychon, Oleg Muzhchilin ja Yaroslav Babichin.

Äärioikeisto on yhä tänä päivänä iso liike, mutta sen kannatus on verrattain matalalla tasolla ja sen johtajat ovat liittoutuneet turvallisuuspalveluiden, poliisin ja poliitikkojen kanssa, joten se ei edusta todellista itsenäistä poliittista voimaa. Lisäksi keskustelu äärioikeiston ongelmasta on yleistynyt demokratiaa tukevien leirissä, jossa ihmiset alkavat ymmärtää symboleita ja järjestöjä, joiden kanssa he toimivat sen sijaan, että huolet hiljaa sivuutettaisiin.

ANARKISTIEN JA ANTIFASISTIEN TOIMINTA SODAN AIKANA

Aseellisen toiminnan alettua anarkistien ja antifasistien joukot jakaantuivat ukrainamielisiin ja niihin, jotka tukivat Donetskia ja Luhanskin separatistialueita.

Sodan alkuaikoina punk-skenen piirissä vallitsi "ei sodalle" -henki, joka ei kuitenkaan kestänyt kauaa. On syytä analysoida tarkemmin sitä, mistä oli kyse ukraina- ja venäjämielisessä ajattelussa.

Tämä venäjämielinen puoli koostui poliiseista, yrittäjistä, poliitikoista ja armeijan henkilökunnasta, jotka sympatisoivat Venäjää; tavallisista kansalaisista, jotka olivat peloissaan väärennetyjen uutisten vuoksi; useista äärioikeistolaisista, joiden joukoissa oli myös venäläisiä isänmaanystäviä ja erinäisiä monarkisteja; venäjämielisiä imperialisteja; toimintaryhmä nimeltä ”Rusich”; yksityinen sotilasjoukko ”Wagner”, jossa on muun muassa pahamainen uusnatsi Alexei Milchakov, hiljattain edesmennyt Egor Prosvirnin, sovinistisen, venäläisnationalistisen mediaprojektin ”Sputnik ja Program” perustaja sekä useita muita. Joukoissa oli myös autoritäärisiä vasemmistolaisia, jotka haikailevat Neuvostoliiton perään ja ovat ylpeitä sen voitokkuudesta toisessa maailmansodassa.

ÄÄRIOIKEISTON NOUSU UKRAINASSA

Kuten kuvailimme, oikeisto onnistui keräämään itselleen sympatiaa Maidanin aikana organisoimalla taistelujoukkoja ja olemalla valmis Berkutin vastaiseen fyysiseen yhteenottoon. Sotilaallisten aseiden mukanaolo mahdollisti heille itsenäisyyden ja pakotti muut hyväksymään heidät. Siitä huolimatta, että he käyttivät peittelemättä fasistisia symboleita, kuten hakaristejä, wolfsangeleita, kelttiristejä ja SS-logoja, heitä oli vaikeaa horjuttaa, sillä tarve taistella Janukovytsin hallituksen joukkoja vastaan sai monet ukrainalaiset tahtomaan yhteistyötä heidän kanssaan.

Maidanin jälkeen oikeisto tukahdutti aktiivisesti venäjämielisiä kokoontumisia. Sotilasoperaatioiden alkaessa he alkoivat muodostaa vapaaehtoispataljoonia. Yksi tunnetuimmista on Azov-pataljoona. Alussa se koostui 70 taistelijasta; nyt se on 800 ihmisen rykmentti, jolla on omia panssaroituja ajoneuvojaan, oma tykistönsä, tankkeja ja Naton standardien kanssa yhteneväinen kersanttikoulu. Azov-pataljoona on yksi Ukrainan armeijan tehokkaimmista taistelujoukoista. Lisäksi on muodostunut myös muita fasistisia aseellisia ryhmittymiä, kuten Oikean sektorin vapaaehtoisjoukot sekä Ukrainalaisten nationalistien järjestö, jotka ovat vähemmän tunnettuja.

Tämän seurauksena ukrainalainen oikeisto keräsi huonoa mainetta venäläisessä mediassa. Ukrainassa monet pitivät Ukrainassa käytävän kamppailun symbolina juuri sitä, mitä vihattiin Venäjällä. Esimerkiksi Stepan Banderan, ukrainalaisen nationalistin, joka tunnetaan Venäjällä pääosin natsien kanssa tekemästään yhteistyöstä, nimi oli mielenosoittajien aktiivisessa käytössä. Jotkut kutsuivat itseään judeo-banderalaisiksi trollatakseen juutalaisia ja vapaamuureita koskevia salaliittoteorioita.

Ensinnäkin tuki voi olla tiedottavaa: jos seuraat alueemme tapahtumia tarkkaavaisesti ja tiedotat niistä eteenpäin, levität sanaa, siitä on suuri apu. Toiseksi luulen, että jos sinulla on mahdollisuus olla yhteydessä paikallisiin anarkisteihin, on mahdollista pyytää tukitoimia: ehkä solidaarisuustoimintaa, ehkä valmisteluja alueelta pakenevien ihmisten vastaanottamiseksi, esimerkiksi. Lisäksi taloudellinen tuki voi tulla tarpeeseen myöhemmin, jos meillä on tässä konfliktissa järjestäytynyt läsnäolo, joka vaatii paljon materiaali- ja raha-apua.

Valitettavasti en tällä hetkellä voi suositella mitään keskitettyä verkkisivua, Telegram-kanavaa tai mitään sellaista, jota seuraamalla saisi kaiken tiedon. Edelleen on lukuisia erinäisiä, pienempiä mediaprojekteja ja pienempiä ryhmiä, ei mitään suurta keskitettyä liittoumaa tai organisaatiota. Kuitenkin pienellä vaivannäöllä voit ehdottomasti saada yhteyden johonkin paikallisen anarkistiliikkeen ryhmään, ja voit pitää tilannetta silmällä valmiina reagoimaan. Jo tämä olisi äärimmäisen arvostettavaa.

HIEENOA. SUURET KIITOKSET KESKUSTELUSTA. PYSY TERVEENÄ JA TOIVOTAAN, ETTEI SOTA SYTY JA VENÄLÄISET SUKSIVAT HELVETTIIN, JA ETTÄ KAMPPAILUSSAMME ON MUUTAKIN TEKEMISTÄ, KUIN VENÄJÄN HYÖKKÄYKSEN VASTARINNAN JÄRJESTELYT.

Kyllä. Toivotaan.

NÄKYMÄ KIOVASTA

Tämän tekstin kirjoitti Luhanskista kotoisin oleva, Kiovassa paossa asuva ukrainalainen aivan helmikuun 2022 alussa.

Ukraina on ollut sodassa Venäjän ja sen edustajien kanssa nyt kahdeksan vuoden ajan. Kuolleiden määrä on jo yli 14 000. Siitä huolimatta vasta nyt, kun Venäjän joukot kerääntyvät pohjoiselle ja itäiselle rajallemme, saan ensimmäistä kertaa tämän sodan aikana – tai muistaakseni edes koko Ukrainan historian aikana – säännöllisesti viestejä ulkomaisilta ystäviltäni, joista osasta en ole kuullut vuosikausiin. He ovat kaikki kiinnostuneita kuulemaan, olenko turvassa, ja onko uhka yhtä huomattava kuin heille on kerrottu. Näillä ystävillä on monenkirjavia poliittisia näkökantoja ja heidän ikänsä, ammattinsa, elämäkokemuksensa

ja taustansa vaihtelevat. Mutta kaikkia heitä yhdistää yksi asia: he ovat kaikki Yhdysvalloista.

Muut toverini eri puolilta maailmaa vaikuttavat olevan tilanteesta vähemmän huolestuneita. Viime viikolla luonani majoittui ystävä Kreikasta ja toinen Saksasta, ja molemmat vaikuttivat yllättyneiltä kuullessaan saapuneensa maahan, jonka oletetaan muuttuvan kolmannen maailmansodan keskipisteeksi hetkenä minä hyvänsä (mikä on varmaankin syynä siihen, että heidän lentonsa maksoivat vain kahdeksan euroa). Minäkin olisin ollut yllättynyt ellen sattuisi seuraamaan yhdysvaltalaisista televisiota. Muutaman viime viikon aikana huomasin kasvavan määrän viittauksia Ukrainan tilanteeseen erinäisissä netin kautta katsomissani keskusteluohjelmissä. Tuntuu melkein kuin Ukrainasta puhuttaisiin nyt Yhdysvalloissa enemmän kuin Joe Bidenin pojan korruptioskandaalin aikana.

Olemme käyneet loputonta taistelua väkivaltaista imperialistista naapuriamme vastaan. Se, miten ukrainalaiset kokevat tämän yhtäkkiä kasvaneen kiinnostuksen taisteluamme kohtaan, riippuu henkilön poliittisesta kannasta. Kun liityimme Budapestin sopimukseen ja myönnyimme luopumaan ydinaseistamme vuonna 1994, Venäjä, Yhdistynyt kuningaskunta ja Yhdysvallat lupasivat kunnioittaa ja suojella itsenäisyyttämme, itsemääräämisoikeuttamme ja Ukrainan olemassa olevia rajoja, ja pidättäytyä minkäänlaisesta uhasta tai voimankäytöstä Ukrainan alueellista koskemattomuutta ja poliittista itsenäisyyttä kohtaan. Kun kaikki nuo lupaukset osoittautuivat täysin arvottomiksi vain kaksikymmentä vuotta myöhemmin, monet täällä tunsivat väistämättäkin itsensä petetyiksi. Monet näistä ihmisistä kokevat nyt, että Yhdysvaltojen on korkea aika alkaa lunastaa lupauksiaan. Ilman tätä asiayhteyttä olisi erittäin vaikea ymmärtää, miksi jotkut Ukrainassa hurraavat, kun merentakainen imperiumi, joka viittaa Ukrainaan ”Venäjän takapihänä”, lennättää sotilaita täynnä olevia sotakoneita tämän itsenäisen maan yli.

Kuitenkin Ukrainassa on joitakin, kuten minä, jotka eivät rajoita epäluottamustaan vain siihen imperiumiin, jonka kanssa epäonneksemme jaamme rajan, vaan laajentavat tämän ansaitun luottamuksen puutteen muihinkin imperiumeihin. Niidenkin, jotka uskovat vihollisen olevan ystävämme, kannattaa kysyä, kuinka monta sellaista ystävää Yhdysvallat on hankkinut ympäri maailman – kuten vietnamilaiset, afganistanilaiset ja kurdit – jotka eivät olisi katuneet saaneensa sen kaltaisen liittolaisen.

Tämä kriittisen ajattelun melko matala taso ei valitettavasti ole läheskään yhtä yleistä Ukrainassa kuin lyhytnäköinen isänmaallisuus, nationalismi ja

Tuntemiamme ihmisiä, jotka olivat mukana vapaaehtoispataljoonissa, otettiin myös kiinni. He saivat ensikäden kokemuksen Venäjän armeijasta. He pääsivät palaamaan kolmen kuukauden kuluttua sotavankien vaihdon seurauksena.

3. Ukrainan armeija kontrolloi Debaltseven kaupunkia, jossa sijaitsi suuri rautateiden risteyskohta. Tämä esti suoran tien Donetsk ja Luhanskin välillä. Poroshenkon (Ukrainan silloinen presidentti) ja Putinin välisen neuvottelujen aattona Ukrainan asemia vastaan hyökättiin Venäjän joukkojen tuella. Neuvottelujen oli määrä aloittaa pitkäaikainen aselepo, mutta sen sijaan Ukrainan armeija päättyi jälleen saarretuksi ja kärsi suuria tappioita.

Vielä helmikuun 2022 alkupuolella tilannetta määritti molempien osapuolien hyväksymä ehdollinen tulitauko ja ”rauhan ja hiljaisuuden” sopimus. Sitä kuitenkin rikottiin jatkuvasti ja useita ihmisiä kuoli kuukausittain.

Venäjä kieltää Venäjän armeijan joukkojen läsnäolon Ukrainan valtion hallinnasta irtautuneilla alueilla ja aseiden toimittamisen niille. Venäläiset sotilaat, joita otettiin kiinni, väittivät, että heidät oli kutsuttu alueelle harjoituksiin ja että he ymmärsivät vasta saavuttuaan perille olevansa keskellä sotaa. Ennen rajanylytystä he poistivat Venäjän armeijan merkit varusteistaan, samaan tapaan kuin heidän kollegansa olivat tehneet Krimillä. Journalistit ovat löytäneet Venäjältä kaatuneiden sotilaiden hautoja, mutta kaikki tieto heidän kuolemistaan puuttuu: hautakirjoitukset ainoastaan kertovat heidän kuolinajakseen vuoden 2014.

TUNNUSTAMATTOMIEN TASAVALTOJEN TUKIJAT

Myös Maidanin vastustajien ideologinen pohja oli kirjava. Suurin yhdistävä tekijä oli tyytymättömyys poliisin vastaiseen väkivaltaan ja Kioassa tapahtuneen mellakoinnin vastustaminen. Ihmiset, jotka olivat kasvaneet venäläisen kulttuurin, elokuvien ja musiikin parissa, pelkäsivät venäjän kielen tuhoamista. Neuvostoliiton tukijat ja sen toisessa maailmansodassa saavuttaman voiton ihailijat uskoivat, että Ukrainan tulisi seistä yhdessä rintamassa Venäjän kanssa ja olivat tyytymättömiä radikaalin nationalismin nousuun. Venäjän imperiumin kannattajat näkivät Maidanin protestit uhkana imperiumin alueelle. Heitä voisi parhaiten kuvailla autoritäärisinä konservatiiveina, vanhan järjestyksen kannattajina.

Mielestämme disinformaatio näytteli avainroolia aseellisen konfliktin synnyttämisessä vuonna 2014: osa Donetskien ja Luhanskin asukkaista pelkäsi joutuvansa tapetuiksi, joten he tarttuivat aseisiin ja kutsuivat Putinin joukkoja apuun.

ASEELLINEN KONFLIKTI ITÄ-UKRAINASSA

”Sodan liipaisimesta veti”, hänen omien sanojensa mukaan, Igor Girkin, FSB:n eversti (Venäjän turvallisuuspalvelu, KGB:n seuraaja). Girkin päätti venäläisen imperialismiin tukijana radikalisoita venäjämielisiä mielenosoituksia. Hän ylitti 12.4.2014 rajan aseistetun venäläisen ryhmän kanssa ja valtasi sisäministeriön rakennuksen Slavjanskissa ottaakseen aseet haltuunsa. Venäjämieliset turvallisuusjoukot alkoivat liittyä Girkinin joukkoihin. Kun tieto Girkinin aseistetuista ryhmistä levisi, Ukraina julisti terrorisminvastaisen operaation.

Ukrainan kansallista suvereniteettia suojelemaan pyrkinyt osa yhteiskunnasta organisoisi suuren vapaaehtoisliikkeen ymmärtäessään, että armeijan kapasiteetti oli heikko. Ne, jotka olivat jokseenkin päteviä, ryhtyivät kouluttajiksi tai muodostivat vapaaehtoispataljoonia. Jotkut liittyivät tavalliseen armeijaan tai vapaaehtoispataljooniin humanitaarisina vapaaehtoisina. He keräsivät varoja aseisiin, ruokaan, ammuksiin, polttoaineeseen, kuljetuksiin, siviiliautojen vuokraamiseen ja muihin vastaaviin asioihin. Vapaaehtoispataljooniin kuuluvat olivat usein paremmin aseistettuja ja varusteltuja kuin valtion armeijan sotilaat. Nämä erillisosastot demonstroivat huomattavaa määrää solidaarisuutta ja itseorganisoitumista korvaten valtiollisesti toimivia alueellisen puolustuksen joukkoja, jolloin armeijan (joka oli silloin heikosti varusteltu) oli mahdollista vastustaa tehokkaasti vihollista.

Venäjämielisten joukkojen kontrolloimat alueet alkoivat kutistua nopeasti. Tällöin kuitenkin Venäjän valtion armeija puuttui peliin.

Erityisesti seuraavat kolme käännekohdasta olivat mielestämme tapahtumien kokonaiskulun kannalta olennaisia:

1. Ukrainan armeijalle selvisi, että aseita, vapaaehtoisia ja sotilasasiantuntijoita saapui Venäjältä, minkä vuoksi se aloitti operaation Ukrainan ja Venäjän rajalla 12.7.2014. Kuitenkin joukkoja siirrettäessä, Ukrainan armeija joutui venäläisten tykkitulen kohteeksi. Operaatio epäonnistui ja Ukrainan aseistetut joukot kokivat raskaita tappioita.
2. Ukrainan armeija pyrki valtaamaan Donetskien. Joukkojen edetessä Venäjän armeijan joukot kuitenkin piirittivät heidät Ilovaiskin lähellä.

militarismi, jotka kaikki kasvattavat nyt kannatustaan sotahysterian yltyessä. Ukrainassa ei ole juuri keskustelua siitä, miksi Yhdysvallat ja Yhdistynyt kuningaskunta ovat nyt viimeinkin huomanneet meidät, kahdeksan kivuliaan vuoden jälkeen, joina menetimme elämiä ja alueita – mukaan lukien kotikaupunkini Luhansk. Ja tämä uteliaisuuden puute imperiumien motiiveja kohtaan toimii molempiin suuntiin: aivan kuten useimmat meistä vähät välittävät, mitä Bidenin hallinto voisi hyötyä tästä valtaleikistä, ymmärryksemme siitä, miksi Putin yrittäisi nyt hyökätä pidemmälle rajoittuu ajatukseen: ”Tämä verenhimoinen hullu on yksinkertaisesti järjiltään.” Juuri kukaan ei harkitse sen mahdollisuutta, että jotakin enemmän voisi olla meneillään.

Vielä harvempi kyseenalaistaa väitettä, että Venäjä on todella lisännyt läsnäoloaan Ukrainan rajalla siten, että se tekee nykyisen tilanteemme uhkaavammaksi kuin se oli vuosi sitten.

En väitä, että rajoillamme kokoontuvien, varsin todellisten Venäjän joukkojen luoma hyökkäyksen uhka olisi merkityksetön. Mutta kyseenalaistan sen, tähtääkö Yhdysvaltojen puuttuminen todella tämän konfliktin lieventämiseen ukrainalaisten hyödyksi.

Valitettavasti täällä paikan päällä oleminen ei anna minulle juuri minkäänlaista erityistä asiantuntemusta, johon nojata. Vuoden 2014 alussa, nähdessäni kaiken mitä ympäri maata tapahtui, en suostunut uskomaan Ukrainan olevan menossa sotaan ennen kuin vasta sillä hetkellä, kun se tapahtui. Jälkikäteen ajateltuna vaikuttaa siltä, että sota oli väistämätön. Nyt kukaan meistä ei todella tiedä syttykö sota, ja jos niin käy, milloin se eskaloituu.

Jotkut ovat jo paenneet maasta. Useimmilla ihmisillä ei ole varaa edes lyhyeen lähialueen matkaan ulkomaille, joten he ovat sidottuja pysymään rauhallisina ja jatkamaan. Korruption ja sodan lisäksi syy siihen, miksi useimmat Ukrainassa ovat niin epätoivoisen köyhiä, voi liittyä tai olla liittymättä siihen, että Ukraina kielsi kommunismin lailla vuonna 2015, ja on tällä hetkellä Euroopan ainoa maa, jonka parlamentti koostuu pelkästään erisävyisistä oikeistopuolueista.

Kun tämänkaltaiset tapahtumat toteutuvat melkein 6 000 mailin päässä, on luonnollista, että merentakaiset antiautoritääriset ihmiset haluavat varmistua siitä, että he eivät kannusta pahoja ihmisiä. Kaikki itseään puolustavat eivät ole zapatisteja, kurdeja tai katalonialaisia. Laaja kirjo erilaisia ryhmiä ympäri maailman vastustaa imperialistista aggressiota. Tällä kirjolla monet, jotka väittävät puolustavansa Ukrainaa, ovat paljon lähempänä Hizbollahin ja Hamasin kaltaisia ryhmiä. Ovatko monet heistä muukalaisvihamielisiä, konservatiivisia, seksistisiä, homofobisia, antisemitistisiä, rasistisia, kapitalismin puolustajia, jopa

suoran fasistisia? Kyllä. Mutta käyvätkö he erittäin vahvaa ja väkivaltaista naapurimaata vastaan epäsuhtaista taistelua, jossa he vaikuttavat olevan ainoa toivo minkäänlaisesta merkityksellisestä vastarinnasta? Myös kyllä.

Ja nämä eivät ole vaikeimpia kysymyksiä.

Jos autokraattinen imperiumi yrittää tuhota toisen valtion, jota osaksi puolustavat fasistit, katselemmeko taka-alalta ja iloitsemmeko siitä, että maailmassa tulee olemaan muutama fasisti vähemmän? Mitä jos kuolleiden joukossa on myös tuhansia viattomia ihmisiä, jotka yrittävät puolustaa itseään, tai ovat vain väärässä paikassa väärään aikaan? Puutummeko me tilanteeseen, ymmärtäen että nämä jakolinjat ihmisten välillä hyödyttävät vain heitä, jotka ovat jo voimakkaita, eivät koskaan heitä, joita erotetaan toisistaan?

Tämä herättää toisen kysymyksen: mitä ”väliintulo” tarkoittaa? Onko mahdollista tulla väliin tavalla, joka on sekä merkittävä että ilman negatiivisia seurauksia? Kumpikaan Yhdysvaltojen tähän mennessä käyttämästä kahdesta strategiasta ei ole tuottanut paljoa menestystä. Venäjän suututtaminen tekee vain tilanteen pahemmaksi kaikille, kun taas monet täällä uskovat, että vaihtoehtoinen lähestymistapa – ”syvän huolen” ilmaiseminen ilman Putinin tiellä seisomista – johti sodan syttymiseen 2014. Tämän takia epäilen, että mikään ratkaisu imperialistiseen ruokahaluun, joka ei sisällä molempien imperiumien samanaikaista lakkauttamista, ei voi olla mitään muuta kuin laastari tämän mittakaavan ongelmaan. Totuus on, että Ukraina ei ole vallanhimon ensimmäinen uhri eikä se tule olemaan viimeinen. Niin kauan, kun pidämme nämä hirviöt elossa, on merkityksetöntä ovatko ne ystäviä vai vihollisia, kesyjä vai raivotautisia, kahlittuja vai vapaita. Ne tulevat aina olemaan nälkäisiä.

Toivon kuitenkin, että on vielä paljon mitä ihmiset Yhdysvalloissa ja muualla maailmassa voivat tehdä. Toivon, että voimme kaikki järjestäytyä ja luoda yhteisöjä, jotka ylittävät keinotekoiset jakolinjat joihin kapitalismin, konservatismiin ja individualismin haitalliset ideologiat meidät pakottavat, pyrkien muistamaan, että olemme todella heikkoja ja voimattomia vain silloin, kun olemme erossa toisistamme, segregoituja, välinpitämättömiä toisiamme kohtaan, tai toistemme kurkussa. Koulutuksen ja solidaarisuuden avulla voimme yrittää luoda maailman, jossa tämän kaltainen järjetön konflikti kävisi vielä vähemmän järkeen. Kunnes se on mahdollista, voimme tehdä parhaamme jotaksemme tukea ympäri maailman niille, jotka ovat joutuneet näiden julmien sotien uhreiksi.

Mitä tämä konkreettisesti tarkoittaa, juuri nyt, täällä Ukrainassa? Ja tarkoittaako se, että monet jotka taistelevat Ukrainan puolesta ovat fasisteja, sitä että

valtasivat Krimin parlamenttitalon ja ministerineuvoston. He käyttivät venäläisiä aseita, univormuja ja kalustoa, mutta eivät Venäjän armeijan symboleita. Putin ei tunnustanut Venäjän armeijan osallisuutta operaatioon, vaikka itse myönsikin asian myöhemmin ”Krim: tie kotimaahan” -propagandadokumentissa.

Tässä kohtaa on tarpeen ymmärtää, että Janukovytsin aikana Ukrainan armeija oli todella huonossa kunnossa. Tietäen, että Venäjän armeija toimii 220 000 sotilaan voimin Krimillä, Ukrainan väliaikainen hallitus ei uskaltanut uhmata sitä.

Miehityksen jälkeen lukuisat asukkaat ovat kohdanneet sortoa, joka jatkuu näihin päiviin saakka. Myös toverimme ovat sorron kohteena. Voimme käydä nopeasti läpi joitakin tunnetuimmista tapauksista. Anarkisti Alexander Kolchenko pidätettiin demokratia-aktivisti Oleg Sentsovin kanssa ja siirrettiin Venäjälle 16.5.2014; viisi vuotta myöhemmin, heidät vapautettiin vankienvaihdon seurauksena. Anarkisti Alexei Shestakovitšia kidutettiin, tukehdutettiin laittamalla muovipussi hänen päähänsä, lyötiin ja uhkailtiin kostotoimilla; mutta hän onnistui pakenemaan. Anarkisti Evgeny Karakashev pidätettiin 2018 Vkontaktessa (sosiaalinen media) tehdyn uudelleenpostauksen johdosta. Hän on yhä vankina.

DISINFORMAATIO

Venäjänkielisissä kaupungeissa lähellä Venäjän rajaa järjestettiin venäjämielisiä kokoontumisia. Osallistujat pelkäsivät Natoa, radikaaleja nationalistejä ja venäjänkieliseen väestöön kohdistuvia sortotoimenpiteitä. Neuvostoliiton kaatumisen jälkeen monilla kotitalouksilla oli perheyhteyksiä Ukrainan, Venäjän ja Valko-Venäjän välillä, mutta Maidanin tapahtumat aiheuttivat vakavia välirikkoja henkilökohtaisiin suhteisiin. He, jotka olivat Kiovan ulkopuolella ja katsoivat venäläisiä tv-kanavia, olivat vakuuttuneita siitä, että natsijuntta oli vallannut Kiovan ja kaupunkia puhdistettiin venäjänkielisistä asukkaista.

Venäjä aloitti propagandakampanjan seuraavalla sanomalla: ”rankaisijat” eli natsit ovat tulossa Kiovasta Donetskisiin ja he haluavat tuhota venäjänkielisen väestön (vaikka myös Kiova on pääasiallisesti venäjänkielinen kaupunki). Propagandistit käyttivät disinformaatioissaan kuvia äärioikeistosta ja levittivät kaikenlaisia valeuutisia. Vihanpidon aikana keksittiin eräs hurjimmista valheista: kolmevuotiaan pojan väitetty ristiinnaulitseminen, jossa hänet sanottiin kiinnitetyn panssarivaunuun ja raahatun tietä pitkin. Venäjällä tätä tarinaa lähetettiin liittovaltion kanavilla ja se sai suurta huomiota netissä.

vallankumouksellinen. Yksi tunnetuista järjestöistä, joka valmistautui tämän kaltaisiin tapahtumiin, oli Makhnon Vallankumouksellinen Anarko-Syndikalistien Liitto (RCAS of Makhno). Se kuitenkin hajosi mellakoiden alkaessa, sillä ryhmän jäsenet eivät onnistuneet kehittämään strategiaa uuden tilanteen edessä.

Maidanin tapahtumat olivat kuin tilanne, jossa erikoisjoukot murtautuivat kotiisi ja sinun tulisi toimia hetkessä päättäväisesti, mutta työkalupakkisi koostuu vain punk-lyriikoista, veganismista, 100 vuotta vanhoista kirjoista ja, parhaimmillaan, antifasistiseen katutoimintaan osallistumisen tuomista kokemuksista ja paikallisista yhteiskunnallisista kamppailuista. Ilmassa oli siis paljon hämmennystä ihmisten yrittäessä ymmärtää, mitä parhaillaan oli tapahtumassa.

Siihen aikaan ei ollut mahdollista luoda pikaisesti yhteistä näkemystä tilanteesta. Äärioikeiston läsnäolo kaduilla lannisti monien anarkistien tukea protesteille, koska he eivät halunneet seistä natsien vierellä barrikadeilla. Tämä toi kiistoja liikkeen sisälle; jotkut syyttivät fasismista heitä, jotka päättivät liittyä mielenosoituksiin.

Anarkistit, jotka osallistuivat protesteihin, olivat tyytymättömiä poliisin väkivaltaisuuteen sekä Janukovytsiin ja hänen venäjämielisyYTEensä. Heillä ei kuitenkaan ollut mahdollisuutta vaikuttaa merkittävästi protesteihin, sillä anarkistit olivat kategorisesti ulkopuolisia.

Lopulta anarkistit osallistuivat Maidanin vallankumoukseen yksilöinä ja pienissä ryhmissä, enimmäkseen vapaaehtoisina tai ei-militanteilla aloitteilla. Jonkin ajan kuluttua he päättivät ryhtyä yhteistyöhön ja muodostaa oman taisteluryhmänsä, mutta ryhmää rekisteröidessään (pakollinen menettely Maidanilla) äärioikeisto hajotti alivoimaisten anarkistien joukot aseineen. Anarkistit pysyivät protesteissa, mutteivat enää yrittäneet luoda isoja organisoituneita ryhmiä.

Maidanilla tapettujen joukossa oli anarkisti Sergei Kemsy, joka nimitettiin ironisesti jälkikäteen Ukrainan sankariksi. Tarkka-ampuja ampui hänet turvallisuusjoukkojen kanssa käydyn kamppailun käydessä kiihkeänä. Sergei esitti protestien aikana mielenosoittajille vetoomuksen, jonka nimi oli ”Kuuletko sen, Maidan?”, jossa hän korosti mahdollisia tapoja kehittää vallankumousta korostaen suoraa demokratiaa ja yhteiskunnallista muutosta.

SODAN ALKU: KRIMIN MIEHITYS

Aseellinen konflikti Venäjän kanssa alkoi kahdeksan vuotta sitten helmikuun 26. ja 27. päivän välisenä yönä vuonna 2014, kun tuntemattomat aseistetut miehet

kaikki jotka piilottelevat heidän selkiensä takana – minä mukaan lukien – ovat myös vastuussa heidän politiikastaan? Nyt pääsemme vaikeampiin kysymyksiin.

Mutta kukaan täällä ei ota kantaa näihin kysymyksiin. Ihmiset Ukrainassa ovat kiireisiä ensiapu- ja aseenkäsittelykurssien parissa – tai selvittäessään missä kaupungin väestönsuojat ovat – tai, suurimmaksi osaksi, vain yrittäessään selviytyä. Täällä ei ole täyttä paniikkia vaan ainoastaan tylsistynyttä väsymystä. Suuren sodan uhka on edelleen hyvin todellinen; mikäli se toteutuu, on epätodennäköistä, että se johtaa mihinkään muuhun kuin vielä heikompaan, huonompaan, ja pienempään Ukrainaan kuin se, joka meillä jo on. Enkä voi suositella nykyistäkään versiota.

Tämän päätteeksi on tunnustettava, etten aio vaarantaa elämäni taistellakseni tämän maan puolesta Venäjän armeijaa vastaan. Yritän luultavasti päästä pois, mikäli Kiovasta tulee vielä asuinkelvottomampi kuin se jo on. Tämä on, myönnettäköön, etuoikeutetun ihmisen suunnitelma. Useimmilla täällä ei ole mitään paikkaa, minne mennä.

SOTA JA ANARKISTIT: ANTIAUTORITÄÄRISIÄ PERSPEKTIIVEJÄ UKRAINASSA

Anarkistit kirjoittivat tämän artikkelin Ukrainassa helmikuun 2022 alussa.

Tämän tekstin kirjoittivat useat Ukrainassa toimivat antiautoritääriset aktivistit yhdessä. Emme edusta yhtä järjestöä, mutta kokoonnuimme yhteen kirjoittamaan tätä tekstiä ja valmistautumaan mahdolliseen sotaan.

Meidän lisäksemme tekstin editoimiseen osallistui yli kymmenen henkilöä, muun muassa tekstissä kuvattuihin tapahtumiin osallistuneita henkilöitä ja journalisteja, jotka tarkistivat väitteidemme paikkansapitävyyden, sekä anarkisteja Venäjältä, Valko-Venäjältä ja Euroopasta. Otimme vastaan useita korjauksia, jotta saisimme tästä tekstistä mahdollisimman objektiivisen.

Jos sota syttyy, emme tiedä, selviääkö antiautoritäärinen liike, mutta pyrimme siihen. Sillä välin tämä teksti on yritys kerätä kokemuksemme saataville.

Koko maailma puhuu tällä hetkellä mahdollisesta sodasta Venäjän ja Ukrainan välillä. On tarpeen selvittää, että sota näiden maiden välillä on ollut

käynnissä jo vuodesta 2014 asti.
Mutta tärkeimmät asiat ensin.

MAIDAN-PROTESTIT KIOVASSA

Ukrainassa alkoivat suuret protestit vuonna 2013, kun Berkut (poliisin erikoisjoukot) pahoinpiteli mieltään osoittavia opiskelijoita, jotka olivat tyytymättömiä silloisen presidentin Viktor Janukovytsin kieltäytyttyä assosiaatiosopimuksen allekirjoittamisesta Euroopan unionin kanssa. Nämä pahoinpitelyt toimivat kutsuhuutona toimintaan monille eri yhteiskunnan osille. Kaikille oli selvää, että Janukovyts oli mennyt liian pitkälle. Protestit johtivatkin presidentin pakenemiseen.

Näitä tapahtumia kutsutaan Ukrainassa ”arvokkuuden vallankumoukseksi”, kun taas Venäjän hallitus esittää ne natsien vallankaappauksena, Yhdysvaltojen ulkoministeriön projektina ja niin edelleen. Mielenosoittajat itse olivat värikäs joukko: äärioikeistolaisia aktivisteja symboleineen, liberaaleja johtajia puhumassa eurooppalaisista arvoista ja Eurooppaan integroitumisesta, tavallisia hallitusta vastustaneita ukrainalaisia sekä joitakin vasemmistolaisia. Oligarkian vastaiset ajatukset olivat dominoivia mielenosoittajien joukoissa samalla kun oligarkit, jotka eivät pitäneet Janukovytsista, rahoittivat protesteja, koska hän oli yrittänyt monopolisoida lähipiirinsä kanssa suuryrityksiä toimikautensa aikana. Muille oligarkeille protestit näyttäytyivät mahdollisuutena pelastaa omat yrityksensä. Myös monia keskisuurten ja pienten yritysten edustajia osallistui mielenosoituksiin vaatimaan rahakorvauksia, koska Janukovytsin väki ei antanut heidän toimia vapaasti. Tavalliset ihmiset olivat tyytymättömiä korruptioon ja poliisin mielivaltaan. Nationalistit, jotka vastustivat Janukovytsia sillä perusteella, että hän oli venäjämielinen poliitikko, vahvistivat kannatustaan huomattavasti. Valkovenäläiset ja venäläiset maahanmuuttajat liittyivät mielenosoitukseen nähden Janukovytsin Valko-Venäjän ja Venäjän diktaattorien, Alexander Lukashenkon ja Vladimir Putinin, ystävänä.

Jos on nähnyt videoita Maidanin protesteista, on saattanut huomata väkivallan tason olleen korkea; mielenosoittajilla ei ollut perääntymispaikkaa, joten heidän täytyi taistella kitkerään loppuun saakka. Berkut pakkasi tainnutskranaatteihin muttereita, jotka aiheuttivat sirpalehaavoja räjähtäessään ja osuivat ihmisten silmiin, minkä takia loukkaantuneita oli paljon. Konfliktin loppuvaiheessa turvallisuusjoukot käyttivät sotilasaseita tappaen 106 mielenosoittajaa.

Vastauksena mielenosoittajat valmistivat kotitekoisia kranaatteja ja muita räjähteitä ja toivat käsiaseita Maidanille. Lisäksi polttopullojen tuottamista varten syntyi pieniä osastoja.

Vuonna 2014 valtion viranomaiset käyttivät palkkasotureita (titushkas) Maidan-protesteissa, antoivat heille aseita, koordinoivat heitä ja yrittivät käyttää heitä organisoituneena lojalistisena voimana. He tappelivat mielenosoittajia vastaan käyttäen keppejä, vasaroita ja veitsiä.

Vastoin mielipidettä, jonka mukaan Maidan oli ”EU:n ja Naton manipulatiota”, Euroopan kanssa integroitumista kannattavat olivat tavoitelleet rauhanomaisia mielenosoituksia, haukkuen militantteja mielenosoittajia sätkynukeiksi. EU ja Yhdysvallat kritisoivat hallituksen rakennusten haltuun ottamista. On totta, että ”länsimieliset” joukot ja järjestöt osallistuivat protesteihin, mutta ne eivät kontrolloineet sitä kokonaan. Erinäiset poliittiset tahot, mukaan lukien äärioikeisto, sekaantuivat aktiivisesti mielenosoituksiin ja yrittivät edistää agendaansa. Se löysi nopeasti paikkansa ja muodostui organisoivaksi voimaksi, kiitos sen, että äärioikeisto loi ensimmäiset taisteluosastot ja kutsui kaikkia liittymään niihin järjestäen harjoituksia ja ohjaten niitä.

Kuitenkaan yksikään näistä tahoista ei dominoinut protesteja yksinään. Yleisin narratiivi on, että mielenosoituksissa oli kyse spontaanista järjestäytymisestä korruptoitunutta ja epäsuositua Janukovytsin hallitusta vastaan. Ehkä Maidan voidaan luokitella yhdeksi monista ”varastetuista vallankumouksista.” Kymmenien tuhansien tavallisten ihmisten uhraukset ja ponnistukset tulivat muutamien poliitikkojen, jotka nousivat valtaan ja talouden kahvaan, kaappaamiksi.

ANARKISTIEN ROOLI VUODEN 2014 PROTESTEISSA

Siitä huolimatta, että anarkisteilla on Ukrainassa pitkä historia, Stalinin hallinnon aikana jokainen, joka oli yhteydessä anarkisteihin millään tapaa, joutui tukahduttamistoimien kohteeksi ja liike kuoli pois. Näin ollen vallankumouksellisen perinnön siirtyminen eteenpäin katkesi. Liike alkoi elpyä 1980-luvulla historioitsijoiden panoksen ansiosta ja 2000-luvulla se koki isoa nostetta alakulttuurien ja antifasismien kehittymisen myötä. Se ei kuitenkaan ollut vielä valmis suuriin historiallisiin haasteisiin vuonna 2014.

Ennen protestien alkua, anarkistit olivat yksittäisiä aktivisteja tai hajautuneina pieniin ryhmiin. Jotkut argumentoivat, että liikkeen tulisi olla järjestäytynyt ja